

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/169/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215226454
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1215226454.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovičovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiány Pastierikovej v právnej veci žalobcu: AK MS s.r.o., Galandova 3, 811 06 Bratislava, IČO: 47 237 767, zast. JUDr. Ľuboš Hagara, advokát, Moyzesova 39, 900 01 Modra, proti žalovanému: INFORAMA a.s., Mlynské Nivy 54, 821 05 Bratislava, IČO: 35 729 864, zast. JUDr. Ľubomír Schweighofer, advokát, Šafárikovo nám. 2, 811 02 Bratislava, o zaplatenie istiny 48.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 24Cb/308/2015-406 zo dňa 22.06.2020, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 24Cb/308/2015-406 zo dňa 22.06.2020 **m e n í** tak, že

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 48.000,- eur spolu s 9,05 %-ným ročným úrokom z omeškania od 12.11.2015 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.440,- eur spolu s 9,05 %-ným ročným úrokom z omeškania od 15.01.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, a to do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

V. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 03.12.2015 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 48.000 eur spolu s príslušenstvom, t.j. úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 48.000 eur od 12.11.2015 do zaplatenia, ako i trovy konania, a to z titulu Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 08.04.2015. V žalobe žalobca uviedol, že dňa 08.04.2015 uzavrel so žalovaným Zmluvu o poskytovaní právnych služieb, ktorej predmetom bolo zastúpenie žalovaného ako klienta v právnej veci usporiadania právnych vzťahov k pozemkom vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislavy, ktoré sa nachádzajú pod stavbou vo vlastníctve žalovaného, evidovanou na LV č. XXXX, k.ú.: W.; a to pozemkov parc. č. XXX a č.

XXX/X zapísaných na LV č. XXXX. Podľa čl. III. ods. 1 písm. a) zmluvy sa zmluvné strany dohodli na kombinovanej odmene za poskytnuté právne služby, a to v prípade zápisu trvalého vecného bremena do katastra nehnuteľností alebo v prípade dojednaní vecného bremena spočívajúceho v bezodplatnom užívaní pozemkov pod stavbami mimosúdnou dohodou alebo právoplatným súdnym rozhodnutím, poskytne klient (žalovaný) popri dohodnutej odmene podľa písm. a) - c) čl. III. zmluvy osobitnú odmenu vo výške 44.000 eur bez DPH. Podľa čl. III. bod 2 písm. b) zmluvy sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi preddavok na odmenu vo výške 4.000 eur. Žalobca v prospech žalovaného v zmysle zmluvy vykonal dohodnutý rozsah služieb, nakoľko na LV č. XXXX v prospech žalovaného bolo zapísané vecné bremeno práva stavby v zmysle § 23 zákona č. 182/1993 na pozemku parc. č. XXX a príslušenstvom pozemku parc. č. XXX/X, zapísané na LV č. XXXX záznamom ku dňu 29.07.2015 (č. D. XXXXX/XX) zo dňa 04.11.2014. List vlastníctva a listina s vyznačením záznamu ťarchy boli odovzdané štatutárnemu zástupcovi žalovaného V. F. S. dňa 05.11.2015. Následne žalobca v súlade so zmluvou vystavil faktúru č. 201524 zo dňa 04.11.2015, na sumu vo výške 48.000 eur vrátane DPH, pričom odmenu znížil o poskytnutý preddavok 4.000 eur (teda 40.000 eur ako odmena za právne služby a 20 % DPH 8.000 eur). Faktúra bola osobne prevzatá V. F. S. dňa 05.11.2015. Žalovaný sumu 48.000 eur neuhradil v termíne splatnosti, preto je od 12.11.2015 v omeškaní so zaplatením dlžnej sumy.

3. Podaním doručeným súdu dňa 19.02.2016 žalobca predložil súdu vyjadrenie a navrhol, aby súd pripustil zmenu žaloby, nakoľko žalobca dňa 07.01.2016 vystavil v súlade s čl. III ods. 3 Zmluvy o poskytovaní právnych služieb žalovanému faktúru č. 201528, splatnú dňa 14.01.2016, na sumu 1.440 eur, v ktorej mu refakturoval uhradené peňažné prostriedky súvisiace s vyhotovením Znaleckého posudku č. 67/2015, ktoré fakturoval znalec Ing. Branislav Ivan ako dodávateľ žalobcovi ako odberateľovi faktúrou č. 0322015, splatnou dňa 20.12.2015, ktorú žalobca uhradil. Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 21.03.2015 č.k. 24Cb/308/2015-55 pripustil žalobcom požadovanú zmenu petitu.

4. Žalobca ďalej uviedol, že predmet služby a výsledok právnej pomoci a služieb, ktoré poskytol žalobca, je stále zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú.: W., na ktorom je zapísané aj vecné bremeno v zmysle § 23 zákona č. 182/1993 Z. z. právo stavby na pozemku parc. č. XXX XXX/X, na základe: D. XXXXX/XX a táto ťarcha v prospech žalovaného je zapísaná aj na LV č. XXXX k pozemku, ktorého vlastníkom je HM SR, kde je zapísaná medzi ťarchami. Uvedenú pohľadávku má žalobca zavedenú aj v účtovníctve, z tejto pohľadávky v súlade so zákonom o dani z príjmov a DPH odviezol aj DPH 8.000 eur na vstupe a zaplatil 20 % daň z príjmov zo sumy 40.000 eur. Zároveň žalobca uviedol, že mal aj ďalšie náklady, ktoré boli spojené s vypracovaním geometrického plánu, geodetickými prácami pri zosúladení údajov katastra pôvodnej stavby zdravotného strediska, ktorá bola takto zapísaná v r. 2015 na LV č. XXXX ako majetok žalovaného. Žalovaným tvrdené zaplatenie pohľadávky za geodetické práce a znaleckého posudku z preddavku je v rozpore s faktúrou, ktorá je podkladom žaloby, z ktorej zjavne vyplýva, že tento preddavok bol ku dňu vystavenia faktúry, t.j. 04.11.2015 zúčtovaný na ťarchu spoločnosti a náklady na geodetické práce a znalecký posudok boli fakturované spoločnosťou Geolik až v novembri 2015, so splatnosťou 20.12.2015, t.j. po vyúčtovaní preddavku na ťarchu spoločnosti. Namietal tvrdenie žalovaného vo vzťahu k uvedeniu do omylu, nakoľko žalovaný ani len nešpecifikoval, v čom spočíval omyl žalovaného, a ani nešpecifikoval, akým spôsobom ho žalobca uviedol do omylu. Zároveň poukázal na to, že sám štatutárny zástupca žalovaného upravil výšku pôvodne ústne dohodnutej odmeny na 40.000 eur a zároveň aj výšku preddavku, ktorú skutočnosť oznámil žalobcovi zo svojho telefónneho čísla dňa 02.04.2015 sms-správou.

5. Žalovaný v rámci procesnej obrany uviedol, že bol žalobcom uvedený do omylu, ktorý sa týkal toho, za aké právne služby má žalobcovi patriť dohodnutá odmena vo výške 44.000 eur, keďže v článku I. zmluvy žalobca špecifikoval, že vec pre žalovaného vybaví na základe rozsiahlych rokovaní, konzultácií, porád, odborných posudkov, informácií a stanovísk v písomnej forme, posúdení a vyhotovení právnych dokumentov na rokovaníach s vlastníkom pozemkov a inými štát. orgánmi za podmienok podľa zmluvy. Žalobca teda pred podpisom zmluvy uviedol žalovanému, čo všetko je potrebné pre usporiadanie pozemkov pod stavbou vo vlastníctve žalovaného urobiť a zabezpečovať ho, že tento právny vzťah usporiada tak, že buď prevedie vlastníctvo k pozemku na žalovaného, alebo dojedná nájomný vzťah k pozemku, alebo dojedná zriadenie vecného bremena, či už mimosúdnou dohodou s HM SR Bratislava alebo súdnym rozhodnutím. Žalobca prezentoval náročnosť tak časovú, ako aj právnu a vecnú v súvislosti s plnením predmetu zmluvy. Žalobca pritom ako odborník musel vedieť, že je možné usporiadanie týchto vzťahov zosúladením skutkového a právneho stavu zápisom vecného bremena - práva stavby - do katastra nehnuteľností. Ďalej omyl spočíval v tom, že žalobca nepoučil

žalovaného o tom, že usporiadanie právneho vzťahu k pozemkom je už vlastne vyriešené zo zákona č. 182/1993, ktorý v § 23 zriaďuje predmetné vecné bremeno, teda žalovaný mal usporiadaný právny vzťah k pozemkom už s účinnosťou zákona č. 182/1993 Z. z., t.j. od roku 1993. Pokiaľ teda žalobca tvrdí, že v dôsledku jeho činnosti zanikla žalovanému povinnosť platiť nájomné, nie je to vôbec pravda, pretože podľa zákona mal zriadené vecné bremeno - právo stavby už v roku 1993, a teda nikdy mu takáto povinnosť voči mestu ani nevznikla. Poukázal na to, že dohadovanie odmeny a jej výšky bolo viazané na to, čo žalobca ako advokát uviedol žalovanému pred podpisom zmluvy a čo aj zadefinoval do predmetu zmluvy. Je absolútne legitímne očakávanie žalovaného, že za takto dohodnutú odmenu bude žalobca vykonávať ním popísané činnosti nevediac, že jeho problém je možné vyriešiť zápisom vecného bremena do katastra, a už vôbec nevediac, že jeho problém je vyriešený zo zákona, a teda je potrebné iba podať podanie do katastra, ktoré má deklaratórny charakter a ktorého prílohou je znalecký posudok, geom. plán a kolaudačné rozhodnutie. V prípade, ak by žalobca ako konajúci s odbornou starostlivosťou riadne poučil žalovaného o takejto možnosti zosúladenia skutkového a právneho stavu, mohol si žalovaný aj sám objednať znalecký posudok, geom. plán a tento podať na kataster spolu s kolaudačným rozhodnutím z r. 1980. Za žiadnych okolností nemožno takto dojednanú odmenu vo výške 44.000 eur bez DPH považovať za primeranú za uskutočnenie tohto jedného podania na kataster. Odmena advokáta v takejto výške za uskutočnenie jedného podania je absurdná a v rozpore s povinnosťou žalobcu ako advokáta konať čestne a svedomito. Žalobca od žalovaného prevzal preddavok vo výške 4.000 eur bez DPH na výkon jeho činnosti, ktorý mal byť použitý nielen na nevyhnutné prvotné úkony a s tým spojené ďalšie úkony, ako je geodetické zameranie pozemkov, stavby, vypracovanie geom. plánu, znaleckého posudku a súvisiace úradné a správne poplatky. Teda znalecký posudok ako aj geom. plán bol žalobca povinný uhradiť zo zaplateného preddavku a nie je oprávnený si voči žalovanému účtovať 1.440 eur za vyhotovenie znaleckého posudku ako tzv. "priamy náklad" podľa čl. 3 bod. 3 zmluvy. Ďalej žalovaný poukázal na to, že žalobca na jednej strane uvádza akúsi kombinovanú odmenu s odkazom na písm. a/ - c/ ods. 1 čl. III. zmluvy a zároveň v písm. a/ dojednáva akúsi osobitnú odmenu popri odmene dohodnutej podľa písm. a/ až c/ a v kontexte s tým, ešte dojednáva navyše aj preddavok vo výške 4.000 eur za ďalšie úkony. Čl. III. bod 1. písm. a/ zmluvy je preto neurčitý, nejasný a nezrozumiteľný, za čo má žalovaný zaplatiť žalobcovi 44.000 eur, odporuje zákonu a obchádza zákon o advokácii ako aj vyhlášku č. 655/2004 Z. z.. Mal za to, že žalobca konal v rozpore s § 18 ods. 1 a 2 zákona o advokácii, ďalej § 6 Advokátskeho poriadku, vyhlášky o odmenách advokátov, že zmluva je neurčitá a nejasná a obchádza vyššie citované zákony, preto je neplatná s poukazom na § 37 a § 39 OZ a s poukazom na § 18 ods. 1 a 2 zákona o advokácii a § 2 vyhlášky o odmenách advokátov. Zároveň nejde o také vecné bremeno, ktoré by bolo výsledkom dojednaní s HM SR Bratislava a zároveň je to vecné bremeno vzťahujúce sa k stavbe, a teda žalovaný nemôže s týmto pozemkom ani disponovať a v prípade zániku stavby mu toto právo zaniká. Takže nejde o také trvalé usporiadanie právnych vzťahov ako bolo deklarované v zmluve so žalobcom.

6. Okresný súd Bratislava II vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 24Cb/308/2015-168 zo dňa 01.12.2017 tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 48.000 eur spolu s 9,05 %-ným ročným úrokom z omeškania odo dňa 12.11.2015 až do zaplatenia a povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.440 eur spolu s 9,05 %-ným ročným úrokom z omeškania odo dňa 15.01.2016 až do zaplatenia spolu s paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur, a to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Na základe odvolania podaného žalovaným Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4Cob/88/2018-208 zo dňa 20.06.2018 rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 24Cb/308/2015-168 zo dňa 01.12.2017 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vo svojom zrušujúcom uznesení Krajský súd v Bratislave uviedol, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal a vecnými a právnymi argumentmi žalovaného, bez uvedenia, ako posúdil niektoré jeho podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty. Takéto odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa atribúty podľa § 220 CSP a nemožno ho považovať za postačujúce a presvedčivé. Súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neprihliadol a nevysporiadal sa s argumentáciou žalovaného, že k usporiadaniu právnych vzťahov k pozemkom došlo zákonom č. 182/1993 Z. z., nie činnosťou žalobcu, kedy zápis vecného bremena nie je výsledkom právnej pomoci a služieb, ktoré poskytol žalobca v zmysle Zmluvy, v dôsledku čoho žalobcovi neprináleží zmluvne dohodnutá odmena. Ďalej odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa nedostatočne a nesprávne vysporiadal s námietkami žalovaného o neurčitosti, nejasnosti a nezrozumiteľnosti dojednaní odmeny, preddavku a priznania nákladov žalobcovi na znalecký posudok

vo výške 1.440 eur. Súd mal konanie žalobcu a taktiež zmluvne dojednanú odmenu právne posúdiť s ohľadom na ustanovenie § 18 ods. 2 až 5 zákona o advokácii, § 265 Obchodného zákonníka a rovnako s ohľadom na § 2 Vyhlášky. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že náklad za vyhotovenie znaleckého posudku nie je priamym nákladom v zmysle čl. III bod. 3 Zmluvy, ale je potrebné ho považovať za náklad, ktorý bol žalobcom uhradený z preddavku, ktorý mu na tento účel poskytol žalovaný v čl. III. bod 1 písm. b) Zmluvy a ktorý bol dohodnutý ako súčasť odmeny dojednanej v čl. III. bod 1. písm. a) Zmluvy. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa čl. III. bod 1 písm. b) Zmluvy na znalecký posudok preddavok poskytnutý bol, odvolací súd zastával názor, že súd prvej inštancie nesprávne uložil žalovanému povinnosť uhradiť dvakrát ten istý náklad, a to jednak vo forme preddavku podľa čl. III bod. 1 písm. b) Zmluvy a jednak vo forme priameho nákladu podľa čl. III bod 3 Zmluvy. Okrem toho odvolací súd nesúhlasil s výkladom ustanovenia § 49a Občianskeho zákonníka, ktorý podal súd prvej inštancie ani s právnym záverom súdu ohľadom rozsahu poučovacej povinnosti žalobcu vo vzťahu k žalovanému. Odvolací súd poukázal na to, že žalobca ako advokát mal postupovať s odbornou starostlivosťou a keď zistil skutočnosť, že právne vzťahy k predmetnému pozemku boli vysporiadané zákonom č. 182/1993 Z. z. (§ 23 ods. 5), bol povinný o tom žalovaného ako svojho klienta upovedomiť, a vzhľadom na rozsah vykonaných úkonov mal zmluvne dohodnutú odmenu primerane znížiť, nakoľko túto nemožno považovať za primeranú vo vzťahu k žalobcom poskytnutým právnym službám. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedeného a dôkladne prihliadne na všetky podstatné argumenty žalovaného a riadne sa s nimi vysporiada.

8. Súd prvej inštancie vec opätovne prejednal a po vykonanom dokazovaní vec právne posúdil podľa ustanovení § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, § 1 ods. 1, 2 (nesprávne označené ako § 14 ods. 1 a § 24 ods. 2), § 18 ods. 1, 2, 5, § 24 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), § 1 ods. 2, § 2 ods. 1, 2, 3, § 5 písm. b), § 6, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, § 13a ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 16 ods. 1, 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „Vyhláška“), § 49a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 265, § 566 zákona č. 513/1992 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

9. Súd konštatoval, že v konaní bolo nesporné, že strany sporu uzavreli dňa 08.04.2015 Zmluvu o poskytovaní právnych služieb, ktorej predmetom bolo poskytovanie právnych služieb advokátskou kanceláriou AK MS s.r.o. pri zastúpení klienta v právnej veci usporiadania právnych vzťahov k pozemkom vo vlastníctve hl. mesta SR Bratislavy, ktoré sa nachádzajú pod stavbou vo vlastníctve klienta. Stranami sporu uzavretá Zmluva o právnej pomoci je svojím charakterom mandátnou zmluvou podľa § 566 a nasl. OBZ, pričom jej obsah určujú jednak všeobecné ustanovenia Obchodného zákonníka a vzhľadom na povolenie žalobcu, aj ustanovenia zákona o advokácii a vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Zmluva o poskytovaní právnych služieb je osobitným druhom mandátnej zmluvy, ktorou sa advokát zaväzuje poskytovať svojmu klientovi právne služby na úrovni predpokladanej zákonom o advokácii, teda s odbornou starostlivosťou a klient sa zaväzuje advokátovi za poskytované týchto služieb zaplatiť odmenu. Konkrétny obsah a rozsah poskytovanej právnej služby je pritom vždy podmienený potrebami klienta. Vzhľadom na to, že uvedená zmluva uzavretá medzi stranami sporu je zmluvou mandátnou, podľa § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka musí byť vykonávanie činnosti v prospech mandanta odplatné, najmä ak zariadenie záležitostí je predmetom podnikateľskej činnosti mandátára (§ 566 ods. 2 OBZ). Ustanovenie § 566 ods. 1 korešponduje s § 24 ods. 1 zákona o advokácii v nadväznosti na § 1 a 2 vyhlášky, ktorý stanovuje, že advokát poskytuje právne služby za odmenu na základe dohody medzi advokátom a klientom. V konaní ďalej nebolo sporné, že právne vzťahy k predmetnému pozemku boli vysporiadané zákonom č. 182/1993 Z. z. (§ 23 ods. 5) a teda, že vecné bremeno - právo stavby na pozemku vzniklo ku dňu 01.01.1993 a patrí žalovanému priamo zo zákona č. 182/1993 Z. z., ktorý v § 23 ods. 5 vyriešil otázku usporiadania právnych vzťahov k pozemkom nachádzajúcim sa pod bytovým domami a aj tzv. inými budovami vecným bremenom - právom stavby.

10. Uviedol, že vychádzajúc z obsahu stranami sporu uzavretej zmluvy je nesporné, že strany sporu si v zmluve dohodli odmenu za poskytovanie právnych služieb pri zastúpení žalovaného ako klienta v právnej veci usporiadania právnych vzťahov k pozemkom vo vlastníctve hl. mesta SR Bratislavy, ktoré sa nachádzajú pod stavbou vo vlastníctve klienta (LV č. XXXX, k.ú.: W.), a to pozemkov v k.ú.:

W. - parc. č. XXX, parc. č. XXX/X, zapísaných na LV č. XXXX a s touto vecou spojených konzultácií, porád, vyhotovení odborných posudkov, informácií a stanovísk v písomnej forme, posúdení a vyhotovení právnych dokumentov a v zastúpení v tejto veci na rokovaniach s vlastníkom pozemkov a inými štátnymi orgánmi za podmienok podľa zmluvy (čl. I., bod 1. zmluvy).

11. Súd konštatoval, že žalobca ako advokát, po oboznámení sa s predmetnou vecou (po doručení všetkých listín a podkladov) bol povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a keď zistil, že právne vzťahy k predmetnému pozemku boli vysporiadané zákonom č. 182/1993 Z. z. (§ 23 ods. 5), bol povinný o tom žalovaného ako svojho klienta upovedomiť a vzhľadom na rozsah vykonaných úkonov, mal zmluvne dohodnutú odmenu primerane znížiť. Dospel k záveru, že žalobca nevykonával úkony v rozsahu určenom zmluvou o právnej pomoci, a teda nedošlo zo strany žalobcu k splneniu predmetu zmluvy, preto mu nemôže patriť odmena dohodnutá za túto činnosť v zmluve.

12. Na druhej strane je rovnako nesporné, že žalobca žalovanému v súvislosti so zápisom vecného bremena záznam do príslušného katastra poskytol určité právne služby, za ktoré mu patrí odmena, ktorej výšku však nie je možné odvodzovať zo zmluvy. Súd prvej inštancie opätovne preskúmal a posúdil postup žalobcu, právnu zložitosť veci, rozsah žalobcom poskytnutých služieb a obsah a náročnosť žalobcom vykonaných úkonov a s nimi súvisiacu odmenu a dospel k záveru, že vzhľadom na skutočnosť, právne vzťahy k predmetnému pozemku boli vysporiadané zákonom č. 182/1993 Z. z. (§ 23 ods. 5), bolo povinnosťou žalobcu ako advokáta, ktorý má postupovať pri svojej činnosti s odbornou starostlivosťou, oznámiť tieto skutočnosti žalovanému ako klientovi, ktorý dôveroval žalobcovi ako svojmu advokátovi a vyhľadal u neho na tento účel právnu pomoc. S poukazom na postup žalobcu, na obsah právnych úkonov vykonaných žalobcom a celkový rozsah poskytnutých služieb, ktoré žalobca vykonal, dospel súd k záveru, že nie je možné žalobcovi priznať odmenu vo výške, v akej si ju žalobca uplatnil voči žalovanému, a to aj s poukazom na § 265 OBZ a § 2 ods. 2 Vyhľadávky.

13. Vzhľadom na to, že činnosť žalobcu spočívala v úkonoch súvisiacich s deklaratórnym zápisom záznamov do katastra nehnuteľností s potrebnými prílohami, súd dospel k záveru, že žalobcovi ako advokátovi danej veci môže ako primeraná odmena prináležať tarifná odmena určená podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) Vyhľadávky vo výške 1/13 výpočtového základu za rok 2015 podľa počtu úkonov právnej služby. Takto určenú odmenu súd považoval, aj vzhľadom na obsah podaní žalobcu, za primeranú náročnosti veci. Súd pri určení výšky odmeny vychádzal aj z toho, že napr. v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zákon o súdnych poplatkoch, pokiaľ ide o vyrubenie súdneho poplatku za návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, upustil od jeho určenia podľa položky 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov percentuálnou sadzbou zo základu, ktorým bola hodnota nehnuteľnosti a od 01.07.2007 stanovil súdny poplatok za takýto návrh pevnou sumou podľa písmena b/ danej položky sadzobníka. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 65/2008. Uviedol, že v danej veci nemožno prehliadnúť, že podaným návrhom na kataster malo dôjsť len k deklaratórnemu zápisu platného a existujúceho stavu vyplývajúceho priamo zo zákona, teda týmto úkonom sa mala len odstrániť existujúca právna neistota a zosúladiť skutkový stav so zápisom v katastri; podaným návrhom sa v danom prípade teda nemalo (a ani nemohlo) priamo priznať právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch. Konštatoval, že ak by súd aj považoval žalobcom vykonané úkony za úkony právnej služby v zmysle § 13a ods. 1 vyhládky a považoval by vykonanie týchto úkonov za preukázané (čo žalobca v konaní však bez pochybností nepreukázal) a priznal žalobcovi odmenu za všetky ním vykonané úkony v plnej výške základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon (vrátane všetkých žalobcom tvrdených porád s klientom, pričom ani jednu poradu s klientom žalobca nepreukázal a nepreukázal ani dĺžku trvania porady, ani čo bolo jej predmetom), celkovo by potom žalobcovi patrila odmena za 22 úkonov právnej služby v hodnote 65,43 eur za jeden úkon; čo spolu predstavuje odmenu 1.439,46 eur (22 úkonov x 65,43 eur).

14. Pokiaľ ide o náklady za vyhotovenie znaleckého posudku, poukázal na názor odvolacieho súdu, že tento náklad nie je priamym nákladom v zmysle čl. III bod. 3 Zmluvy, ale je potrebné ho považovať za náklad, ktorý bol žalobcom uhradený z preddavku, ktorý mu na tento účel poskytol žalovaný v čl. III. bod 1 písm. b) Zmluvy a ktorý bol dohodnutý ako súčasť odmeny dojednanej v čl. III. bod 1. písm. a) Zmluvy. Náklady na vypracovanie znaleckého posudku predstavujú sumu 1.440 eur. Žalobca dostal zaplatený preddavok 4.000 eur, ktorý v planom rozsahu pokrýva tak žalobcovu odmenu za poskytnuté právne služby (1.439,46 eur bez DPH) ako aj náklady na vypracovanie posudku (1.440 eur + 1.439,46

eur = 2.879,46 eur bez DPH). Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, keď dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný.

15. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

16. Žalobca mal za to, že v predmetnej právnej veci súd porušil základný princíp legality v občianskom konaní tým, že postupoval v rozpore s čl. 16 ods. 1 CSP, keď nepostupoval v súlade s platnými a účinnými procesnými predpismi (Civilný sporový poriadok) ako aj hmotnoprávnymi predpismi (Zákon o advokácii, Vyhláška 655/2004 Z. z., Občiansky zákonník), ktoré obsahujú správnu právnu kvalifikáciu a podmienky uplatneného žalobného nároku. Poukázal na čl. 2 ods. 1, 2, čl. 16 ods. 1, čl. 15 ods. 1, čl. 3 ods. 1, 2, čl. 6 ods. 1, čl. 8 CSP. Vzhľadom na celkový kontext odôvodnenia (formalizmus, nepreskúmateľnosť, výklad zákona v diametrálnom rozpore s jeho účelom a zmyslom) žalobca namietal nedodržanie princípu spravodlivého súdneho konania a nedodržanie práva na spravodlivý proces, garantované v čl. 46 Ústavy SR. Žalobca mal za to, že skutočnosti, z ktorých odvodzuje dôvodnosť žalobného návrhu v konaní preukázal konkrétnymi listinnými dôkazmi, a naopak, žalovaný jeho skutkové tvrdenia a používanú procesnú obranu nepreukázal. Súd, podľa názoru žalobcu, nepostupoval podľa vyššie uvedených základných princípov civilného sporového konania a konanie trpí závažnými procesnoprávnymi ako aj hmotnoprávnymi nedostatkami, a to i. nedostatočné zistenie skutkového stavu a nevysporiadanie sa s nárokom tvoriacim predmet konania (nezaplatená faktúra za právne služby - vysporiadanie vecného bremena), ii. nesprávne právne posúdenie veci pri aplikovaní zákona a neaplikovanie relevantných, na vec sa vzťahujúcich ustanovení zákona (najmä príslušných ustanovení Zákona o advokácii, Vyhlášky 655/2004 Z. z. a Občianskeho zákonníka), iii. nepreskúmateľnosť prijatých záverov súdu a vzájomná rozpornosť niektorých prijatých záverov súdu s platným právom.

17. Namietal, že napádané rozhodnutie je popretím zmyslu a účelu úpravy odplatnosti právneho vzťahu advokáta a klienta podľa § 24 Zákona o advokácii a povinnosti klienta poskytnúť odmenu, ak bola dohodnutá, pričom z pohľadu odôvodnenia je napadnuté rozhodnutie nelogické, najmä so zreteľom na skutkové a právne skutočnosti uvádzané v odôvodnení rozhodnutia. Podstatnou právnou skutočnosťou a právnou otázkou, ktorou sa súd v rozpore s viazanosťou žalobným návrhom nevysporiadal a neriešil, je povinnosť žalovaného zaplatiť dohodnutú zmluvnú odmenu v čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy o poskytovaní právnych služieb v prípade zápisu vecného bremena práva stavby a priame náklady poskytovateľa právnych služieb na vyhotovené znalecké posudky a potrebné geodetické práce a zamerania podľa čl. 3 ods. 3 Zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzavretej medzi žalobcom ako advokátom a žalovaným ako klientom podľa zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii.

18. Uviedol, že nespornosť existencie zmluvy spôsobuje, že súd je v súlade s platným právom a ustálenou judikatúrou viazaný pri rozhodovaní veci dojednanou zmluvnou odmenou. Odplatnosť právneho vzťahu medzi advokátom a klientom vyplýva priamo zo zákona. Dal do pozornosti § 21 ods. 1, 2, 3 zákona o advokácii, § 2 ods. 2, 3, § 5 písm. b) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Tvrdil, že právo na odmenu podľa čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy o právnej pomoci v súlade s ustálenou judikatúrou vzniklo žalobcovi obstaraním záležitosti, ktorou je v súdnej veci zápis vecného bremena práva stavby vo vlastníctve žalovaného, ako oprávneného z vecného bremena, do katastra nehnuteľností a zápis oprávnenia z vecného bremena v prospech žalovaného (tarcha) na LV č. XXXX k pozemkom v k.ú. W., parc. č. XXX, XXX/X. Žalovaný v konaní preukázal, že výsledok obstarania záležitosti bol ku dňu rozhodovania súdu stále zapísaný na LV č. XXXX a LV č. XXXX, s tým, že žalovaný stavbu zapísanú na LV č. XXXX, v prospech ktorej je zapísané vecné bremeno práva stavby na základe právnej služby žalobcu medzičasom previedol na tretiu osobu, personálne prepojenú štatútom žalovaného V. F. S.. V konaní nie je preukázané, že zmluvne dohodnuté plnenie, ktoré bolo predmetom obstarania podľa čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy o právnej pomoci z 08.04.2015, t.j. zápis vecného bremena práva stavby a tarchy z neho vyplývajúcej, by bolo sporné. V súlade s § 24 ods. 1 zákona o advokácii v spojení s § 1 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a v súlade s § 730 OZ je žalovaný (príkazca) povinný poskytnúť, resp. nahradiť

žalobcovi dohodnutú odmenu podľa osobitného predpisu (§ 2 ods. 2 písm. b/ Vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) za úplné vybavenie vecí, resp. súboru vecí, ktoré bolo predmetom obstarania a dohodnutej výšky odmeny podľa čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy o právnej pomoci zo dňa 08.04.2015 - zápis vecného bremena práva stavby do katastra nehnuteľností. V súlade s vykonaným dokazovaním zanikla Zmluva o právnej pomoci úplným dokončením obstarania. Súd, podľa žalobcu, rozhodol v rozpore s § 217 ods. 1 CSP. Na sporovú vec nemožno aplikovať § 6 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. V konaní nebolo preukázané, že žalobcovi by patrila iba pomerná časť dohodnutej paušálnej odmeny. Zmluva o právnej pomoci zo dňa 08.04.2015 zanikla pri primeranom použití § 33b ods. 1 písm. b) OZ zápisom vecného bremena práva stavby podľa čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy o právnej pomoci na príslušné listy vlastníctva.

19. Mal za to, že na uvedenú vec súd nesprávne aplikoval § 24 ods. 1 a 3 zákona o advokácii, ako aj § 1 ods. 2, § 2 ods. 2 a § 5 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a následne dospel k nesprávnemu a nepreskúmateľnému záveru. Súd nevedel, z ktorého ustanovenia vyplýva povinnosť žalobcu zmluvne dohodnutú odmenu primerane znížiť. Mal za to, že súdom tvrdená povinnosť nemá oporu v platnom práve. Obstarávanou vecou v prospech žalovaného bolo podľa čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy o právnej pomoci obstarat' zápis vecného bremena práva stavby v prospech stavby vo vlastníctve žalovaného (príkazcu podľa § 724 OZ) a nie v prospech vlastníka pozemku, ako zmätočne ustálil súd. V bode 18 odôvodnenia, kde súd uvádza zistený skutkový stav, uviedol, že dňa 20.07.2015 podal žalovaný na Okresný úrad Bratislava, odbor katastrálny, Návrh na zápis práva k nehnuteľnosti záznamom, podpísaný predsedom predstavenstva (pozn. žalovaného) J. V. S. (návrh vypracovaný žalobcom). Poukázal na to, že návrh podal žalobca a nie žalovaný. Nesplnenie povinnosti informovať klienta je podľa žalobcu týmto dôkazom v konaní vyvrátené.

20. Žalobca ďalej namietal záver súdu v bode 31. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že súd nesprávne chápe základný kontext vzťahu žalobcu a žalovaného a nemal ujasnené základné skutočnosti. Súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá. Súd nevedel právny základ pre takúto činnosť v prípade dohodnutej odmeny podľa § 24 ods. 3 zákona o advokácii v medziach príkaznej zmluvy podľa § 724 a nasl. OZ. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, zápisu vecného bremena dňa 04.11.2015 predchádzala rozsiahla činnosť a štúdium stavebnotechnických dokumentov predkladaných žalovaným žalobcovi priebežne, resp. ktoré si žalobca musel zabezpečovať sám z príslušných archívov. Poukázal na § 730 OZ a uviedol, že v súdnej veci sa uplatňuje zmluvná odmena dohodnutá v čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy o právnej pomoci, nie odmena obvyklá. Namietal, že súd rozhodol v rozpore so zisteným skutkovým stavom, keď v konaní je zistené, že klient (žalovaný) bol informovaný o postupe podľa zákona č. 182/1993 Z. z., keď sám podpisoval návrh podania do katastra nehnuteľností a v rozpore s ustálenou judikatúrou na základe sporného postupu uviedol súd záver, že odmenu vo výške v akej si ju žalobca uplatnil, nie je možné žalobcovi priznať. Namietal, že v rozpore s § 220 ods. 2 CSP súd v odôvodnení rozsudku nevedel, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich posúdil vo vzťahu k právnemu posúdeniu uvedenému v bode 31. odôvodnenia rozsudku. Uvedené právne posúdenie s odkazom na § 265 OBZ a § 2 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je právnym posúdením v rozpore podľa ustálenej judikatúry, podľa ktorej je daný občianskoprávny charakter zmluvy o právnej pomoci zo dňa 8.4.2015 a jej podriadenie pod § 724 a nasl. OZ, čo vylučuje súdom aplikovaný § 265 OBZ a posúdenie vzťahu ako obchodného. Súd tiež riadne neodôvodnil aplikáciu § 2 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z..

21. Žalobca uviedol, že vykonané dokazovanie a zistený skutkový stav uvádzaný súdom v bode 20. odôvodnenia vylučuje možnosť, že dohodnutá odmena je v rozpore s dobrými mravmi. Na str. 16 rozhodnutia sa uvádza „z obsahu sms správy zo dňa 02.04.2015 zaslanej od užívateľa F. S. z tel. č. +XXX XXX XXX XXX vyplýva cit. „Miloš podpísal som to. 3 veci som pozmenil (bez odkladu, 44.000, záloha 4.000).“ Poukázal na § 727, § 728 OZ. Uviedol, že žalobca bol v priebehu poskytovania právnej služby priebežne, aj bez jeho žiadosti, informovaný, všetky podania podpisovali štatutári žalovaného. Po podpise Návrhu zo dňa 20.07.2015 ani v priebehu postupných zmien a dopĺňovania listín k návrhu (od 20.07.2015 do 28.09.2015), žalovaný prostredníctvom štatutárneho zástupcu alebo ním poverenej osoby nežiadal zníženie dohodnutej odmeny a preddavku v zmysle Zmluvy o právnej pomoci zo dňa 08.04.2015. Mal za to, že súd nesprávne aplikoval § 6 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., lebo v konaní sa nepreukázal zánik zmluvy o právnej pomoci v dôsledku neposkytnutia právnej služby až do úplného vybavenia veci (primerane podľa § 731 OZ). S poukazom na právnu vedu a ustálenú rozhodovaciu prax (napr. 5Cdo/102/2018) súd po právnej stránke nesprávne posudzoval vec podľa § 265 OBZ, a Zmluvu o právnej pomoci zo dňa 08.04.2015 posudzoval ako zmluvu svojím charakterom mandátnu podľa §

566 a nasl. OBZ a nie ako zmluvu príkaznú, a tým podriadenie zmluvného vzťahu pod ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 724 a nasl. OZ, § 33b OZ). Voči žalobcovi bolo tak v konaní porušené právo na spravodlivý súdny proces a právna istota v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP. Namietal, že súd v rozpore s rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR rozhodoval o úprave dohodnutej výšky odmeny. V rozpore s § 220 ods. 2 CSP sa v odôvodnení rozsudku súd nevysporiadal s požiadavkou žalobcu aplikovať na predmet sporu rozhodnutie ÚS SR sp. zn. 106/2018 zo dňa 08.02.2018, podľa ktorého neprislúcha súdu moderačné právo upraviť dohodnutú výšku ako aj riešenie aplikované ústavným súdom v otázke princípov autonómie zmluvnej vôle.

22. Žalobca ďalej namietal, že súd sa pri rozhodovaní neriadil zásadou hodnotenia dôkazov upravenou v § 191 ods. 1 CSP, keď v konaní nemal riadne ustálený okruh dôkazov. V bode 20. odôvodnenia súd uvádza, že opätovne vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného, svedka a oboznámením listinných dôkazov predložených stranami. V bode 21. odôvodnenia v rozpore s vetou prvou bodu 20. súd uvádza, že nevykonal dokazovanie opätovným výsluchom štatutára žalovaného ani opätovným výsluchom svedka J. W., nakoľko má za to, že obaja menovaní už boli v konaní vypočutí, strany sporu mali dostatok priestoru na to, aby im mohli položiť všetky potrebné otázky, a vykonanie dokazovania ich opätovným výsluchom nepovažuje súd za potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. Taktiež zistený skutkový stav je neúplný, keď medzi vykonanými dôkazmi sa nenachádzajú GP č. 09/2015, ktorý tvoril prílohu Žiadosti zo dňa 22.06.2015 a z hľadiska časového a obsahového významu sms komunikácia od pracovníka žalovaného J. V. W. zo dňa 05.10.2015. Namietal záver súdu ohľadne primeraného zníženia odmeny, ktorá bola vo výške návrhu žalovaného. Namietal i závery súdu v otázke odbornej starostlivosti, ktoré je podľa neho v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou a ustanoveniami zákona. Okrem toho, súd sa nevysporiadal v rozpore s § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia s argumentáciou žalobcu v jeho písomnej záverečnej reči. Súd sa nevysporiadal ani s argumentáciou žalobcu počas konania, ktorou poprel právnu argumentáciu žalovaného o neprimeranosti odmeny, jej primeraného zníženia alebo ohľadne tarifnej odmeny.

23. Mal za to, že v súlade s vymedzeným obsahom pojem odborná starostlivosť (I. US 454/2019) a účelom a zmyslom súd nesprávne vyložil a právne posúdil skutkový stav medzi žalobcom a žalovaným. Posúdenie výkonu odbornej činnosti žalobcu súdom bolo v rozpore s poslaním advokáta (§ 1 ods. 1 a 2 zákona o advokácii), § 18 ods. 1, 2 a 4 zákona o advokácii, § 1 až 6 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., § 2 ods. 1 Advokátskeho poriadku, keď žalovaný vlastnými dôkazmi len potvrdil dôvodnosť žalovaného nároku, najmä zápisom vecného bremena práva stavby, pri ktorom použil žalobca svoje vedomosti, skutkové a právne argumenty získané z dlhoročnej praxe a najmä možnosti dané právnym poriadkom, v tomto prípade v § 24 ods. 1 zákona č. 183/1992 Zb. v znení účinnom od 01.10.2014 a právnou službou primerane aplikoval a využil túto možnosť na zápis vecného bremena práva stavby k budove, vo vlastníctve žalovaného a v čase podpisu zmluvy o právnej pomoci zapísanú ako budova zdravotného strediska a sociálnych služieb (kód 12), ktorá nebola v zákone č. 183/1992 Zb. explicitne uvedená ako druh stavby, ku ktorej je od účinnosti zákona zriadené právo vecného bremena, ako to pochybne vyložil súd. Možnosť primeranej aplikácie § 24 ods. 1 zákona č. 183/1992 Zb. sa preukázala až na základe zápisu vecného bremena práva stavby záznamom Z-14754/15 ku dňu 04.11.2015 po takmer 6 mesiacoch od podpisu Zmluvy o právnej pomoci, a viac ako 2 mesiace po podaní návrhu na zápis zo dňa 20.07.2015. V súlade s § 727 OZ vykonal žalobca vyúčtovanie a znížil dohodnutú odmenu v súlade so zákonom o celú výšku poskytnutého preddavku.

24. Dal do pozornosti, že s poukazom na dohodnutú zmluvnú odmenu v paušálnej výške (§ 5 ods. 1 písm. b vyhlášky 655/2004 Z. z.) poskytol žalobca súdu prehľad činnosti v súlade s § 6 Vyhlášky. Namietal, že súd nesprávnym právnym záverom nezakladajúcim sa na zistenom skutkovom stave a platnom práve, bez riadneho preukázania úkonov ustálil, že celkovo by potom žalobcovi patrila odmena za 22 úkonov právnej služby v hodnote 65,43 eur za jeden, čo spolu predstavuje odmenu 1.439,46 eur (22 úkonov x 65,43 eur) a spôsobil to, že porušil právnu istotu žalobcu v rozpore s čl. 2 ods. 2 CSP, nakoľko medzi žalobcom a žalovaným nebola dohoda o výške odmeny podľa jednotlivých úkonov právnej služby, ale paušálna odmena za úplné vybavenie veci, pričom súd nemôže svojvoľne uvádzať, že išlo o právnu vec, ktorú nie je možné oceniť peniazmi a prináleží za úkon právnej služby len 1/13 základnej sadzby. Nelogickosť a ústavná neudržateľnosť je podľa žalobcu daná aj tým, že ani ustanovenia § 724 OZ o príkaznej zmluve a rovnako tak Vyhláška č. 655/2004 Z. z. pojem primeraná cena za výkon právnej služby nepozná, v § 730 OZ sa hovorí len o zmluvne dohodnutej alebo obvyklej odmene (nie primeranej). Uviedol, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/65/2008, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, sa na

tento spor nemôže vzťahovať, nakoľko v ňom išlo o rozhodnutie o trovách konania, nie posudzovanie zmluvnej dohodnutej odmeny za úplné vybavenie veci a okrem toho uvedené závery o stanovení základu určenia výšky tarifnej odmeny sú neskoršou rozhodovacou praxou prekonané. Poukázal na to, že súd pri svojich právnych záveroch v bode 34. odôvodnenia rozsudku opomenul aplikovať § 15 a nasl. Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a vôbec neuvažoval s nárokom popri odmene na náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času (§ 17 Vyhlášky).

25. Žalobca zdôraznil, že žalovaný poskytol v súlade s čl. III ods. 1 písm. b) Zmluvy o právnej pomoci preddavok výslovne dohodnutý ako preddavok na odmenu. Zmluva o právnej pomoci zanikla dňa 04.11.2015 splnením príkazu podľa čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy o právnej pomoci. V súlade s § 727 OZ žalobca (príkazník) previedol dňa 05.11.2015 všetok úžitok z poskytnutej právnej služby na žalovaného (štatutára V. F. S.) a z dôvodu poskytnutého nespotrebovaného preddavku na odmenu vo výške 4.000 eur sa tento nespotrebovaný preddavok v celosti zmluvnými stranami použil ako úhrada časti zmluvnej odmeny. Odmena 44.000 eur bez DPH sa znížila na 40.000 eur bez DPH o celý preddavok z dohodnutej odmeny. Ku dňu 05.11.2015 sa preddavok v súlade s jeho účelom (preddavok na odmenu) použil ako úhrada časti dohodnutej zmluvnej odmeny. Ako vyplýva z čl. III ods. 3 Zmluvy o právnej pomoci priamy náklad je povinnosť uhradiť žalobcovi popri zmluvnej odmene, nie je súčasťou odmeny. Výklad a aplikácia čl. III ods. 3 súdmi je podľa žalobcu v rozpore s ich doslovným znením a v rozpore s § 15 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a § 728 OZ. Namietal, že v odôvodnení napadnutého rozsudku chýba zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, a to tak procesných ako aj skutkových. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie návrhu žalobcu zo dňa 02.12.2015 v celom rozsahu, zaviazá žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

26. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 25.09.2020. Napadnutý rozsudok považoval za vecne správny, vychádzajúci zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, náležitého skúmania a vyhodnotenia všetkých vykonaných dôkazov a vydaného na základe správneho právneho posúdenia veci, taktiež za preskúmateľný, dostatočne odôvodnený a dávajúci odpovede na otázky, ktoré boli predmetom zisťovania a dokazovania v konaní. Zastával názor, že žalobcom uvádzané odvolacie dôvody nie sú naplnené, pričom žalobca opomenul uviesť, že v danom prípade išlo o nový rozsudok vydaný v konaní po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, ktorým stanovil svoj záväzný právny názor pre ďalšie konanie, čo podľa žalovaného žalobca v podanom odvolaní nereflektoval. Poukázal na to, že súd sa so žalovaným nárokom na zaplatenie sumy 48.000 eur s príslušenstvom dostatočne a riadne vysporiadal, pričom svoje posúdenie uvedeného nároku dostatočne a riadne odôvodnil. Zdôraznil spôsob, akým bola vec žalovaného vybavená, a to zápisom vecného bremena - práva stavby podľa § 23 zákona č. 182/1993 Zb. do katastra nehnuteľností, ktoré však vzniklo zo zákona, bez akéhokoľvek pričinenia žalobcu. Takéto usporiadanie právnych vzťahov zákonom č. 182/1993 Z. z. v žiadnom prípade nepredstavuje naplnenie predmetu Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 08.04.2015, pričom žalobcovi by mohla prináležať zmluvná odmena len a výlučne v prípade naplnenia činností, ktoré predstavujú predmet zmluvy. Pri výklade toho, čo je predmetom Zmluvy o poskytovaní právnych služieb, súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správne vychádzal z článku I tejto zmluvy, kde je presne a vymenovaný a určený druh právnej veci a spôsob ako sa táto právna vec bude zo strany poskytovateľa právnej služby riešiť. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalobca ako advokát nevykonal žiaden z úkonov z dohodnutého rozsahu právnych služieb v zmysle čl. I. bod. 1 Zmluvy o poskytovaní právnych služieb, teda nenaplnil predmet zmluvy. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru, keď rozhodol, že žalobca nevykonal úkony v rozsahu určenom zmluvou o právnej pomoci, a teda nedošlo zo strany žalobcu k splneniu predmetu zmluvy, preto mu nemôže patriť odmena dohodnutá za túto činnosť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca ako advokát nepoučil žalovaného ako svojho klienta, že mu zo zákona patrí vecné bremeno - právo stavby podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb., pričom ho nepoučil o tom, za čo patrí žalobcovi odmena. Žalobca ponechal žalovaného vo vedomí, že vecné bremeno ako právo bezplatného užívania je nutné dojednať, prípadne vysúdiť s Hlavným mestom SR Bratislava. Ak by žalovaný mal vedomosť o spôsobe vybavenia jeho veci formou deklaratórneho zápisu vecného bremena na kataster nehnuteľností, nemusel by na tento účel osloviť žalobcu ako odborne spôsobilú osobu na poskytovanie právnych služieb a právneho poradenstva za odplatu, a v žiadnom prípade by nesúhlasil so žalobcom navrhnutou odmenou, ktorá mala byť dojednaná za absolútne odlišný okruh činností.

27. Žalovaný ďalej poukázal na to, že posúdenie predmetnej Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 08.04.2015 ako príkaznej zmluvy podľa § 724 OZ je novým a prekvapivým argumentom zo strany žalobcu, ktorý však nevyplýva z jeho doterajších prednesov, a už vôbec nie z ustálenej judikatúry ani z právnej vedy. V tejto súvislosti dal do pozornosti nález Ústavného súdu SR zo dňa 01. júla 2014, sp. zn. IV. ÚS 260/2014-33, v ktorom sa Ústavný súd SR na základe relevantnej judikatúry a právnej vedy priklonil k záveru, že zmluvu o poskytovaní právnych služieb uzatvorenú medzi dvoma podnikateľmi pri výkone ich podnikateľskej činnosti je potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, k čomu má najbližšie práve mandátna zmluva podľa § 566. Keďže príkazná zmluva je upravená iba v Občianskom zákonníku, žalovaný sa domnieval, že jediným zmyslom a účelom takejto argumentácie je snaha žalobcu vyhnúť sa aplikácii ustanovenia § 265 OBZ o poctivom obchodnom styku. Konanie žalobcu, ktorý si bol od začiatku vedomý skutkového a právneho stavu, že ide o deklaratórny zápis vecného bremena do katastra nehnuteľností, avšak žalovaného uvádzal do omylu v otázke rozsahu a druhu potrebných právnych činností, využívajúc jeho neznalosť a dôveru, ktorú ako advokát u žalovaného požíval, predstierajúc úplne iný právny stav a vykonanie iných právnych činností, než v skutočnosti pre žalovaného vykonal, je jednoznačne porušením poctivého obchodného styku a je v rozpore s § 265 OBZ, preto nepožíva právnu ochranu. Zastával názor, že odmena vo výške 52.800 eur za podanie návrhu do katastra nehnuteľností na zosúladenie skutkového a právneho stavu, t.j. na deklaratórny zápis práva stavby podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb., ktoré vyplýva zo zákona, bola jednoznačne dojednaná v rozpore s dobrými mravmi, pričom dohodnúť takúto sumu bolo možné iba v omyle, ktorý vyvolal žalobca. Pri aplikácii § 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. možno podľa žalovaného bez akýchkoľvek pochyb ustáliť, že odmena vo výške 52.800 eur s DPH za poskytnutú právnu službu - podanie návrhu do katastra nehnuteľností na zápis vecného bremena práva stavby podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb., ktoré vzniklo zo zákona, a teda existuje bez ohľadu na to, či je alebo nie je zapísané v katastri nehnuteľností, je absolútne neprimeraná, nezákonná, rozporná s poctivým obchodným stykom, a ani z tohto dôvodu by žalobcovi na ňu nemohol vzniknúť právny nárok. Nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že žalobca prevzal od žalovaného zálohu vo výške 4.000 eur, ktorú do dnešného dňa nevrátil a ani riadne nevyúčtoval. Nie je teda pravdou tvrdenie žalobcu, že by nedostal žiadnu odmenu a že by došlo k porušeniu princípu odplatnosti.

28. Zastával názor, že žalobca ako advokát už od samotného začiatku nepostupoval s odbornou starostlivosťou podľa § 18 ods. 2 a ods. 3 zákona o advokácii a uviedol od samého začiatku žalovaného do omylu v otázke rozsahu právnych služieb, za ktoré mu prináleží odmena, pričom v zmysle § 18 ods. 5 zákona o advokácii by mu nemala patriť odmena za žiaden z úkonov právnej služby. Ak však súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobca vykonal pre žalovaného určité právne služby v súvislosti s vypracovaním a podaním návrhu na príslušný okresný úrad, katastrálny odbor, možno považovať za správny záver súdu, že žalobcovi ako advokátovi v danej veci by mohla ako primeraná odmena prináležať iba tarifná odmena určená podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo výške 1/13 výpočtového základu za rok 2015 podľa počtu úkonov právnej služby. Predmetom skutočnej právnej pomoci žalobcu bolo zastupovanie klienta - žalovaného v konaní pred orgánom štátnej správy - Okresným úradom Bratislava, katastrálnym odborom, pri ktorom je potrebné vychádzať z neurčitej, resp. neurčiteľnej hodnoty veci a za základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby považovať 1/13 výpočtového základu, t.j. sumu 64,53 eur platnú za rok 2015. K námietke žalobcu, že súdy nemajú moderačné oprávnenie vo vzťahu k advokátskej odmene žalovaný uviedol, že konajúce súdy nevykonali žiadnu moderáciu zmluvne dohodnutej výšky odmeny, ale rozhodli v tom zmysle, že žalobca mal svoju odmenu sám primerane znížiť, resp. od začiatku ju dohodnúť ako primeranú s prihliadnutím na skutočne vykonaný rozsah a povahu právnych činností, ktoré pre žalovaného vykonal tak, aby dojednaná odmena spĺňala požiadavky dobrých mravov a poctivého obchodného styku. Keďže žalobca takto nepostupoval, nemožno na ním dohodnutú zmluvnú odmenu vôbec prihliadať, pričom podľa § 1 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene. Zdôraznil, že tarifná odmena podľa § 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. nepredstavuje moderáciu pôvodne dohodnutej zmluvnej odmeny, ani pomerné zníženie dohodnutej paušálnej odmeny podľa § 6 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ale ide o novú odmenu odvíjajúcu sa od skutočne vykonaných právnych služieb žalobcu pre žalovaného, ktorá nie je odvodená od zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ale vyplýva z § 1 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. pre prípad, akoby nebola žiadna dohoda o odmene. Súd prvej inštancie správne poukázal na aj na tú skutočnosť, že žalobca dostal zaplatený preddavok 4.000 eur, ktorý v plnom rozsahu pokrýva tak žalobcovu odmenu za poskytnuté právne služby, ako aj náklady na vypracovanie posudku. Dodal, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie riadne nepreukázal koľko a akých úkonov právnej

služby pre žalovaného vykonal, pričom ním tvrdených 22 úkonov právnej služby ostalo len v rovine jeho nepodložených tvrdení. Celková suma, ktorú si podľa názoru žalovaného môže žalobca uplatňovať je najviac 2.315,04 eur.

29. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobca poukazuje na údajnú ekonomickú hodnotu vecného bremena, ktorá je však v danom prípade irelevantná, nakoľko žalobca svojou právnou činnosťou hodnotu vecného bremena pri jeho deklaratórnom zápise do katastra nehnuteľností nijako nezlepšil ani nezvýšil, nakoľko toto vecné bremeno by bolo platné a účinné aj bez ohľadu na samotný zápis v katastri nehnuteľností vykonaný žalobcom. Poukázal i na správnosť rozhodnutia súdu ohľadom nákladu za vyhotovenie znaleckého posudku, ktorý nie je priamym nákladom v zmysle čl. III bod. 3 Zmluvy, ale je potrebné ho považovať za náklad, ktorý bol žalobcom uhradený z preddavku, ktorý mu na tento účel poskytol žalovaný v čl. III. bod 1 písm. b) Zmluvy a ktorý bol dohodnutý ako súčasť odmeny dojednanej v čl. III. bod 1. písm. a) Zmluvy. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa čl. III. bod 1 písm. b) Zmluvy na znalecký posudok preddavok poskytnutý bol, nie je možné uložiť žalovanému povinnosť uhradiť dvakrát ten istý náklad, a to jednak vo forme preddavku podľa čl. III bod. 1 písm. b) Zmluvy a jednak vo forme priameho nákladu podľa čl. III bod 3 Zmluvy. V ďalších skutkových a právnych tvrdeniach sa žalovaný pridržiaval svojich písomných a ústnych prednesov a vyjadrení uvedených v konaní pred súdom prvej inštancie. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a zároveň priznal žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

30. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 26.10.2020. Zdôraznil, že predmetom konania bola žalovaná suma z titulu dvoch rôznych nárokov, a to a) peňažný nárok na doplatenie dohodnutej zmluvnej odmeny (podľa čl. 3 ods. 1 Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci), b) peňažný nárok na zaplatenie nevyhnutných nákladov spojených s dosiahnutým výsledkom - zápisom vecného bremena práva stavby v prospech žalovaného (podľa čl. 3 ods. 4 Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci). Trval na tom, že zjavná nesprávnosť je v tom, že nárok v zmysle bodu b) vyjadrenia, nebol zaplatený preddavkom na zmluvnú odmenu a súd bol preto povinný posudzovať uvedené nároky samostatne v súlade s uzavretou Zmluvou o právnej pomoci a dohodnutou paušálnou odmenou (§ 2 ods. 2 písm. b) v spojení s § 5 písm. b) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 8/2001 zo dňa 09.05.2012. Zdôraznil, že v konaní nebolo sporné, že medzi stranami sporu došlo k platne uzavretej zmluve o právnej pomoci, taktiež medzi stranami sporu došlo k dohode o zmluvnej odmene za poskytnutie právnej pomoci, a to na základe vzájomného konsenzu, keď výšku zmluvnej odmeny navrhol samotný klient a advokát ju akceptoval a zároveň advokát poskytol klientovi právnu pomoc v dohodnutom rozsahu vymedzenom v Zmluve o poskytnutí právnej pomoci. Žalobca mal za to, že v súlade s čl. 8 CSP si v konaní riadne splnil svoju dôkaznú povinnosť, keď vyššie uvedené preukázal. Napriek tomu, že žalovaný vyššie uvedené skutočnosti výslovne nepoprel a v zmysle § 151 ods. 1 CSP sa považujú za nesporné, súd aj napriek tomu žalobu zamietol. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného zdôraznil, že žalovaný neinicioval od roku 2015 žiadne disciplinárne konania voči žalobcovi ako advokátovi, ktoré by mohlo ním tvrdené nepravdivé skutočnosti prípadne preukázať. Ďalej poukázal na názory ustálenej súdnej praxe ohľadom pojmu odborná starostlivosť, ktorý bol podľa názoru žalobcu nesprávne v konaní vykladaný žalovaným a nesprávne prevzatý aj v napadnutom rozhodnutí. Žalobca pri poskytovaní právnych služieb žiadnym spôsobom nepochybil, nekonal v rozpore so Stavovskými predpismi a žiadna škoda klientovi nevznikla, práve naopak, na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, keď nezaplatil za právne služby a má na trvalo a bezodplatne vysporiadanú vec tak, že tým ušetril značné finančné prostriedky. Všeobecný súd nemá v zmysle § 3 CSP právomoc v civilnom sporovom konaní, kde rozhoduje o nezaplatení zmluvnej odmeny advokáta zo strany jeho klienta (nezaplatení faktúre) záväzne konštatovať alebo právne posudzovať konanie advokáta v súlade so zákonom o advokácii alebo advokátskym poriadkom, nakoľko jediný kompetentný orgán s disciplinárnou právomocou je v tomto smere Slovenská advokátska komora, až jej rozhodnutie by mohlo byť podrobené prieskumu v rámci tzv. správneho súdnictva. Uviedol, že žalovaný sústavne zavádza a zmätočne vykladá čl. III Zmluvy o právnej pomoci. Dal do pozornosti, že Najvyšší súd SR v odôvodnení rozhodnutia sp. zn. 5Cdo/102/2018 tiež uviedol, že právna veda aj judikatúra zmluvu o poskytovaní právnej pomoci považuje za zmluvu príkaznú (§ 724 a nasl. Občianskeho zákonníka), čo súd tiež nesprávne právnej posúdil v napádanom rozhodnutí. Namietal, že v rozpore s gramatickým výkladom ako aj zmyslom a účelom § 18 ods. 4 zákona o advokácii sú mylné a zavádzajúce právne závery ohľadom poučovacej povinnosti advokáta. Žalovaný ako aj prvoinštančný súd v napádanom rozhodnutí nepochopili zmysel a účel § 18 ods. 4 zákona o advokácii, ktorý sa zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami vôbec netýkal. Poukázal na to, že súd odôvodnení napádaného rozhodnutia neuviedol jediné ustanovenie

právneho predpisu, ktorý by mu dával možnosť moderovať zmluvne dohodnutú odmenu advokáta za právne služby. Súd prvej inštancie tiež podľa názoru žalobcu pochybil v tom, že svojvoľne určil hodnotu veci, ktorej sa týkalo poskytovanie právnych služieb ako zastupovanie v katastrálnom konaní, čo nie je pravdou, a žalobca to výslovne popiera. Účelom poskytnutia právnych služieb bolo vysporiadanie vecného bremena - práva stavby, pričom hodnota právnej služby je oceneľná peniazmi. V tomto smere (aj to opätovne len na účely rozhodovania o trovách) dáva zákon súdu možnosť, ak hodnotu nárokov alebo hodnotu, ktorá má byť základom na výpočet súdneho poplatku, zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, určí ju súd podľa svojho odhadu (§ 264 ods. 1 CSP). Prvoinštančný súd žiadny odhad nevykonal. Uviedol, že v súlade s ustanoveniami (čl. III ods. 2) Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci uzavretej medzi stranami sporu bolo dohodnuté obmedzenie preddavku iba na úhradu tam definovaných nákladov. Z čl. III ods. 2 Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci nevyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na úhrade nevyhnutných nákladov ako súčasť preddavku na zmluvnú odmenu. V súdnom konaní bolo preukázané, že počas poskytovania právnej pomoci do 04.11.2015 (do splnenia, resp. výsledku právnej pomoci) nebol preddavok na zmluvnú odmenu použitý, ale naopak, bol započítaný v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi výkon advokácie na zaplatenie časti dohodnutej zmluvnej odmeny v celej poskytnutej výške, t.j. 4.000 eur. Žalobca sa okrem vyššie uvedeného pridržiaval aj všetkých ďalších skutkových a právnych argumentov v podanom odvolaní zo dňa 24.08.2020.

31. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 19.11.2020. Pridržiaval sa obsahu svojho vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 25.09.2020 ako aj svojich ďalších písomných a ústnych prednesov a vydarení. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, ktoré skutočnosťami neboli medzi stranami sporné, žalovaný uviedol, že je nepravdou a zavádzaním, že žalovaný tieto skutočnosti nepopiera, naopak, námietky týkajúce sa neplatnosti zmluvy podľa § 49a OZ z dôvodu, že bola uzatvorená v omyle vyvolanom zo strany žalobcu, námietky smerujúce k neplatnosti a nezákonnosti zmluvne dohodnutej odmeny a nenaplnenia predmetu Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 08.04.2015 zo strany žalobcu, predstavovali imanentnú súčasť procesnej obrany žalovaného v tomto spore. Vyjadril názor, že žalobca si pripisuje zásluhy zákonodarcu za vznik vecného bremena, keďže k plneniu, ktoré žalobca označuje ako usporiadanie právnych vzťahov k pozemku, vlastnou činnosťou žalobcu nedošlo, vecné bremeno - právo stavby podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. nie je výsledkom právnej pomoci a služieb, ktoré poskytol žalobca v zmysle zmluvy, ale vzniklo zo zákona a existuje bez ohľadu na jeho deklaratórny zápis do katastra nehnuteľností, o ktorom žalobca žalovaného ani len neinformoval a nepoučil ho, že mu vecné bremeno - právo stavby podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., patrí zo zákona. Túto skutočnosť navyše žalobca ani nepopiera, ale snaží sa z tohto vyvinúť argumentáciu, že sa na túto otázku nevzťahovala jeho poučovacia povinnosť ako advokáta. Berúc do úvahy § 265 OBZ, žalobca podľa názoru žalovaného nekonal čestne, svedomito, v súlade so záujmami žalovaného ako svojho klienta, kedy od začiatku vedel, že žalovaný ako klient nemá vedomosť o vecnom bremene - práve stavby a že chce usporiadať právne vzťahy k pozemkom a neváhal ho v tejto súvislosti uistiť o nutnosti vykonania náročných a ťažkých úkonov vo vzťahu k Hlavnému mestu SR Bratislava, za čo si vypýtal odmenu 44.000 eur bez DPH, t.j. 52.800 eur s DPH. Ďalej uviedol, že žalobca nerozlišuje disciplinárnu zodpovednosť advokáta v rámci disciplinárneho konania a právne posúdenie jeho sporného nároku v civilnom súdnom konaní zo strany príslušných súdov. Zdôraznil, že súd nevykonal žiadnu moderáciu zmluvne dohodnutej výšky odmeny.

32. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 04.01.2021. Poukázal na zmätočnosť tvrdení žalovaného v jeho vyjadrení a mal za to, že tieto len potvrdzujú dôvodnosť podaného odvolania žalobcu, že súd nemá zákonné moderačné právo upraviť dohodnutú výšku odmeny, pokiaľ je platná zmluva o poskytovaní právnych služieb. Z vyjadrenia žalovaného podľa žalobcu vyplýva, že nemá ujasnené ani len to, či žalobca je fyzická alebo právnická osoba, keď sústavne používa pojem advokát. Uviedol, že prehľad právnej a inej činnosti žalobcu vyhotovený v súlade s § 11 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vyvracia zavádzajúce tvrdenia žalovaného, že právne služby pre žalovaného spočívali iba vo vyhotovení návrhu na zápis vecného bremena podľa § 23 zákona č. 182/1993 Z. z. do katastra nehnuteľností, ktoré dokonca tvrdí, že vzniklo zo zákona bez akéhokoľvek pričinenia žalobcu. Žalovaný rovnako ako súd v napádanom rozhodnutí ignoruje skutočnosť, že predmetom poskytovania právnych služieb bolo okrem iného aj preskúmanie možnosti aplikácie ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z. o vecnom bremene na stavbu vo vlastníctve žalovaného, kde k pôvodne zapísanej stavbe Zdravotníckeho a sociálneho zariadenia (s kódom 12) na LV č. XXXX ku dňu uzavretia zmluvy o poskytovaní právnych služieb neexistovalo žiadne zákonné vecné bremeno práva stavby, a vzhľadom na charakter tejto budovy a v tom čase zapísané údaje by nikdy ani nevzniklo. K takejto budove vo vlastníctve žalovaného

nevzniklo žiadne vecné bremeno práva stavby, dané vecné bremeno práva stavby vzniklo k budove s troma nebytovými priestormi a jedným bytom zapísaným na základe Znaleckého posudku č. 67/2015 zabezpečením a právne doplnením na základe činnosti - právnej služby žalobcu, vrátane úhrady znalcovi za jeho vyhotovenie. Ďalej uviedol, že z odôvodnenia napádaného rozsudku nie je zrejmé ako a s ktorými názormi odvolacieho súdu sa pri rozhodnutí prvoinštančný súd riadil a vysporiadal. Poukázal na to, že žalovaný vo vyjadrení zo dňa 19.11.2020 opakovane uvádza skutkovo a právne nepodložené tvrdenia. V napádanom rozhodnutí v rozpore so zákonom súd aplikoval § 9 a nasl. Vyhlášky 655/2004 Z. z. o tarifnej odmene, napriek tomu, že v zmluve o poskytovaní právnej pomoci bola v čl. 1 ods. 3 písm. a) dohodnutá paušálna odmena za úplné vybavenie právnej veci alebo súboru vecí podľa § 5 písm. b) Vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

33. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 01.02.2021. S prihladením na § 374 ods. 3 CSP mal za to, že na predmetné vyjadrenie žalobcu by sa nemalo prihliadať. V plnom rozsahu sa pridržiaval svojich doterajších písomných prednesov. Žalovaný okrem toho uviedol, že mu je známa skutočnosť, že žalobcom v tomto spore je obchodná spoločnosť AK MS s.r.o., čo však nič nemení na tom fakte, že aj na obchodnú spoločnosť založenú za účelom poskytovania právnych služieb sa vzťahujú rovnaké práva a povinnosti pri výkone advokácie ako na advokáta - fyzickú osobu.

34. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 04.03.2021. Poukázal na to, že zásady koncentrácie alebo hospodárnosti konania nemajú prednosť pred právom žalobcu na spravodlivý súdny proces (garantovaný už v úvodnom čl. 2 CSP), ktorý v civilnom konaní pramení najmä zo zásady kontradiktórnosti. Okrem iného odkázal na svoje prvé vyjadrenie k odporu zo dňa 09.02.2016. Zdôraznil, že žalovaný nezaplatil žalobcovi za právne služby, pričom z výsledku činnosti žalobcu žalovaný profitoval v inom súdnom konaní, kde na základe zapísaného vecného bremena bol v konaní úspešný a nemusel uhradiť Hlavnému mestu SR Bratislava žalovanú sumu 606.774,15 eur s príslušenstvom. Práve a jedine z výsledkov právnej činnosti žalobcu mohol žalovaný profitovať v inom súdnom konaní voči Hl. mestu SR Bratislava, keď sa vyhol zaplateniu tak značnej sumy v súdnom konaní sp. zn. 7C/248/2014. Mal za to, že prvoinštančný súd v poradí druhom konaní ani nerozhodol v medziach právneho posúdenia uznesenia odvolacieho súdu o vrátení veci, čo bolo spôsobené v dôsledku vykonaného nového dokazovania, a preto išlo v prípade tvrdení odvolacieho súdu a usmernenie prvoinštančného súdu v ďalšom postupe už o irelevantné skutočnosti. Prvoinštančný súd podľa žalobcu nerozhodol v súlade so zisteným skutkovým stavom vyplývajúcim zo zopakovaného a z dopĺňujúceho dokazovania, najmä vo veci rozsahu právnej služby žalobcu a hodnoty veci.

35. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

36. Podaním doručeným súdu dňa 08.02.2021 žalobca vzniesol námietku zaujatosti, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Ndob/6/2021 zo dňa 03. marca 2021 tak, že sudkyne Krajského súdu v Bratislave JUDr. Elena Kúšová, JUDr. Tatiana Pastieriková a JUDr. Dana Šiffalovičová nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Cob/169/2020.

37. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal vec podľa § 385 ods. 1 v spojení s § 384 ods. 1 CSP s nariadením pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, preto na pojednávaní dňa 05.05.2022 zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu t.j. listinnými dôkazmi: Zmluva o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 8.4.2015, Výpis z KN zo dňa 4.11.2015, fa č. 201524, 201528, vrátenie fa zo dňa 19.11.2015, návrh na zápis práva nehnuteľností záznamom zo dňa 20.7.2015, SMS-komunikácia zo dňa 2.4., 27.4., 18.11.2015, žiadosť o zápis geometrického plánu na zameranie skutočného stavu stavby na pozemku zo dňa 22.6.2015, fa č. 0322015, výpis z UniCredit Bank z 18.2.2016, e-mailová komunikácia zo dňa 24.9., 25.9., 28.9., 15.6., 12.6., 2.2., 30.1.2016, 11.3. a 21.7.2015, výpis z LV č. XXXX, XXXX z 19.9.2017, prehľad právnej a inej činnosti žalobcu. Na pojednávaní uskutočnenom dňa 05.05.2022 odvolacím súdom sa k veci vyjadril právny zástupca žalobcu, konateľ žalobcu a právny zástupca žalovaného. Právny zástupca žalobcu zotrval na podanom odvolaní ako aj jednotlivých písomných vyjadreniach doložených v rámci odvolacieho konania a zopakoval svoju argumentáciu použitú v predošlých podaniach. Konateľ žalobcu zopakoval

argumentáciu žalobcu použitú v predošlých podaniach. Právny zástupca žalovaného sa pridržal svojich písomných vyjadrení predložených v odvolacom konaní a zopakoval svoju argumentáciu použitú v predošlých podaniach.

Po takto zopakovanom dokazovaní, oboznámení sa s obsahom spisu, odvolaním žalobcu a ďalšími písomnými vyjadreniami sporových strán, ako aj prednesmi sporových strán na pojednávaní dňa 05.05.2022, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť.

38. Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 513 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

39. Podľa § 566 ods. 1 OBZ, mandátnou zmluvou sa mandatár zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet zariadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta alebo uskutočnením inej činnosti a mandant sa zaväzuje zaplatiť mu za to odplatu.

40. Podľa § 566 ods. 2 OBZ, ak je zariadenie záležitosti predmetom podnikateľskej činnosti mandatára, predpokladá sa, že odplata bola dohodnutá.

41. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. (ďalej len „zákon o advokácii“), advokácia pomáha uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a chrániť ostatné práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb (ďalej len „klient“) v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, so zákonmi a s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

42. Podľa § 1 ods. 2 zákona o advokácii, výkon advokácie je zastupovanie klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právnymi subjektmi, obhajoba v trestnom konaní, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správa majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci, ak sa vykonáva sústavne a za odmenu (ďalej len „právne služby“).

43. Podľa § 18 ods. 1 zákona o advokácii, advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

44. Podľa § 18 ods. 2 zákona o advokácii, advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

45. Podľa § 18 ods. 5 zákona o advokácii, odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

46. Podľa § 24 ods. 1 zákona o advokácii, advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne primeraný preddavok.

47. Podľa § 24 ods. 2 zákona o advokácii, advokát popri nároku na odmenu má nárok aj na náhradu hotových výdavkov a na náhradu za stratu času. Za hotové výdavky sa považujú výdavky účelne a preukázateľne vynaložené v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä súdne a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady, odpisy alebo výpisy z verejných registrov.

48. Podľa § 24 ods. 3 zákona o advokácii v znení neskorších predpisov odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a klientom; ak nedôjde k dohode, patrí advokátovi tarifná odmena.

49. Podľa § 24 ods. 4 zákona o advokácii v znení neskorších predpisov advokát môže poskytnúť právne služby za zníženú odmenu alebo bezplatne, ak to odôvodňujú osobné pomery alebo majetkové pomery klienta alebo je na to iný dôvod hodný osobitného zreteľa.

50. Podľa § 1 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“), odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len „zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až 14).

51. Podľa § 2 ods. 1 Vyhlášky, pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnych služieb môže advokát dohodnúť s klientom spôsob a výšku zmluvnej odmeny. Výška zmluvnej odmeny nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

52. Podľa § 2 ods. 2 Vyhlášky, zmluvná odmena sa určuje

- a) podľa počtu hodín účelne vynaložených na vybavenie veci (hodinová odmena),
- b) paušálnou sumou (paušálna odmena),
- c) podielom na hodnote veci (podielová odmena),
- d) tarifnou odmenou dohodnutou inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny.

53. Podľa § 2 ods. 3 Vyhlášky, spôsoby určenia zmluvnej odmeny podľa odseku 2 môžu byť kombinované.

54. Podľa § 5 písm. b) Vyhlášky, paušálna odmena sa môže dohodnúť za úplné vybavenie veci alebo súboru vecí.

55. Podľa § 6 Vyhlášky, ak advokát neposkytuje právne služby až do úplného vybavenia veci alebo súboru vecí alebo ak ich neposkytuje za celé dohodnuté obdobie, patrí mu pomerná časť dohodnutej paušálnej odmeny; na žiadosť klienta predloží klientovi pri vyúčtovaní špecifikáciu vykonanej práce.

56. Podľa § 16 ods. 1 Vyhlášky, advokát sa môže dohodnúť s klientom na druhu a výške niektorých hotových výdavkov, ktorých vynaloženie sa predpokladá v súvislosti s poskytovaním právnych služieb.

57. Podľa § 16 ods. 2 Vyhlášky, ak sa advokát dohodne s klientom na zmluvnej odmene, môže sa s ním dohodnúť aj na paušálnej sume ako náhrade všetkých alebo niektorých hotových výdavkov, ktorých vynaloženie sa predpokladá v súvislosti s poskytovaním právnych služieb. Klient potom nemôže požadovať pri vyúčtovaní špecifikáciu týchto hotových výdavkov.

58. Podľa § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

59. Podľa § 365 OBZ, dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Dlžník však nie je v omeškaní, pokiaľ nemôže plniť svoj záväzok v dôsledku omeškania veriteľa.

60. Podľa § 369 ods. 1 a 2 OBZ, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatennej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

61. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, sadzba úrokov z omeškania sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka omeškania zvýšenej o osem percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania sa použije počas celého tohto kalendárneho polroka omeškania.

62. Podľa § 1 ods. 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., namiesto úrokov z omeškania podľa sadzby určenej podľa odseku 1 môže veriteľ požadovať úroky z omeškania v sadzbe, ktorá sa rovná

základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania zvýšenej o deväť percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania platí počas celej doby omeškania.

63. Podľa § 369c ods. 1 OBZ, omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, 369a a 369b aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia. Výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

64. Podľa § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 zákona je 40 eur jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania.

65. Podľa § 390 CSP, odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak

a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a

b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

66. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

67. Odvolací súd v tomto konaní rozhodoval o odvolaní žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Bratislava II vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 24Cb/308/2015, ktorého rozhodnutie už bolo za účinnosti Civilného sporového poriadku uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Cob/88/2018-208 zo dňa 20.06.2019 zrušené a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 48.000 eur s príslušenstvom z titulu Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 08.04.2015, keď žalovaný v termíne splatnosti neuhradil faktúru č. 201524 zo dňa 04.11.2015 na sumu 48.000 eur vrátane DPH ako i nárok zaplatenie sumy 1.440 eur s príslušenstvom z titulu uvedenej zmluvy, nakoľko žalovaný neuhradil faktúru č. 201528 splatnú dňa 14.01.2016, v ktorej žalobca žalovanému refakturoval uhradené peňažné prostriedky súvisiace s vyhotovením Znaleckého posudku č. 67/2015. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je dôvodný, preto napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobca s uvedeným záverom nesúhlasil a v odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f), g), h) CSP.

68. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu ohľadne nedostatočného ustálenia okruhu dôkazov a zmätočnosti dokazovania v konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé aké dôkazy súd prvej inštancie v priebehu konania vykonal. Z bodu 21. odôvodnenia rozsudku pritom vyplýva, že po zrušení pôvodného rozhodnutia a vrátení veci súdu na ďalšie konanie súd nevykonával dokazovanie opätovným výsluchom štatutára žalovaného, ani opätovným výsluchom J. V. W., nakoľko mal za to, že obaja menovaní už boli v konaní vypočutí, strany sporu mali dostatok priestoru na to, aby im mohli položiť všetky potrebné otázky, a vykonanie dokazovania ich opätovným výsluchom nepovažoval súd za potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. Súd prvej inštancie v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku taktiež v súlade s § 220 ods. 2 CSP vysvetlil, prečo nevykonával výsluch žalobcom navrhovanej svedkyne - koncipientky pracujúcej v advokátskej kancelárii žalobcu ako i znalecké dokazovanie za účelom zistenia hodnoty vecného bremena. Vo vzťahu k žalobcom namietanému nevykonaniu dôkazov GP č. 08/2015, ktorý tvoril prílohu k žiadosti zo dňa 22.06.2015 ako aj sms komunikácie od pracovníka žalovaného J. V. W. zo dňa 05.10.2015 odvolací súd poukazuje na to, že z bodu 20. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov predložených stranami sporu. Zároveň je potrebné uviesť, že zo zápisnice z pojednávania dňa 13.05.2020 ako aj zo zápisnice z pojednávania dňa 22.06.2020, na ktorom konajúci súd vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok, vyplýva, že sporové strany nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Výhrady žalobcu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu preto odvolací súd považuje za nedôvodné.

69. V konaní bolo nesporné, že strany sporu uzavreli dňa 08.04.2015 Zmluvu o poskytovaní právnych služieb (ďalej aj „Zmluva“), ktorej predmetom bolo poskytovanie právnych služieb advokátskou kanceláriou AK MS s.r.o. pri zastúpení klienta v právnej veci usporiadania právnych vzťahov k pozemkom

vo vlastníctve hl. mesta SR Bratislavy, ktoré sa nachádzajú pod stavbou vo vlastníctve klienta (evid. na LV č. XXXX, k.ú.: W.), a to pozemkov v k.ú. W. - parc. č. XXX, parc. č. XXX/X, zapísaných na LV č. XXXX a s touto právnou vecou spojených konzultácií, porád, vyhotovení odborných posudkov, informácií a stanovísk v písomnej forme, posúdení a vyhotovení právnych dokumentov a v zastúpení v tejto veci na rokovaníach s vlastníkom pozemkov a inými štátnymi orgánmi za podmienok podľa zmluvy (čl. I., bod 1. Zmluvy). V zmysle čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy odmena za poskytnuté právne služby bola dohodnutá vo výške 44.000 eur bez DPH. Žalovaný, okrem preddavku vo výške 4.000 eur, takto dohodnutú odmenu žalobcovi neuhradil.

70. Súd prvej inštancie stranami sporu uzatvorenú Zmluvu o poskytovaní právnych služieb z hľadiska jej charakteru posúdil ako mandátnu zmluvu podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom jej obsah určujú jednak všeobecné ustanovenia Obchodného zákonníka a vzhľadom na povolanie žalobcu, aj ustanovenia zákona o advokácii a vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Žalobca s takýmto právnym posúdením predmetnej zmluvy nesúhlasil a tvrdil, že v danom prípade došlo medzi stranami k uzatvoreniu príkaznej zmluvy, ktorá sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 724 a nasl.). Odvolací súd sa s touto námietkou žalobcu nestotožnil a má za to, že súd prvej inštancie správne právne posúdil Zmluvu o poskytovaní právnych služieb uzavretú medzi sporovými stranami ako zmluvu mandátnu podľa ustanovení § 566 a nasl. Obchodného zákonníka. Mandátnu zmluvu možno kvalifikovať ako zmluvu, ktorou sa mandatár zaväzuje za odplatu zariadiť určitú obchodnú záležitosť pre mandanta, pričom také zariadenie spočíva buď v uskutočnení právnych úkonov (tzv. úkonov právnej pomoci) alebo v uskutočnení inej činnosti v mene mandanta. Zmluva o poskytovaní právnych služieb je osobitným druhom mandátnej zmluvy, ktorou sa advokát zaväzuje poskytovať svojmu klientovi právne služby na úrovni predpokladanej zákonom o advokácii, teda s odbornou starostlivosťou, a klient sa zaväzuje advokátovi za poskytované týchto služieb zaplatiť odmenu. Konkrétny obsah a rozsah poskytovanej právnej služby je vždy podmienený potrebami klienta. Mandantom bol v zmysle predmetnej zmluvy podnikateľ a mandatár ako podnikateľ mal pre neho zriadiť určitú obchodnú záležitosť, pričom išlo o zmluvu odplatnú. Žalobca svoje tvrdenia ohľadne posúdenia Zmluvy ako zmluvy príkaznej bližšie nekonkretizoval, len poukazoval na ustálenú rozhodovaciu prax. Ustálená rozhodovacia prax súdov SR však nehovorí o tom, že každá zmluva o poskytovaní právnych služieb je zmluvou príkaznou. Naopak, mandátna zmluva sa aplikuje aj pri poskytovaní právnej pomoci advokátmi pre podnikateľov (podnikateľskú sféru). S poukazom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že v posudzovanom prípade Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 08.04.2015 má z hľadiska platnej zákonnej typológie záväzkov všeobecnú povahu zmluvy mandátnej. Vo vzťahu k poukazu žalobcu na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/102/2018 zo dňa 23. apríla 2020, odvolací súd uvádza, že uvedené rozhodnutie nie je na prejednávajúcu vec aplikovateľné, nakoľko sa primárne zaoberá otázkou začatia plynutia premlčacej doby vo vzťahu k právu advokáta na zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby, pričom na rozdiel od prejednávanej veci, ide o rozhodnutie vo veci občianskoprávnej.

71. Postup advokáta pri poskytovaní právnych služieb sa viaže na pojem odborná starostlivosť, ktorý je potrebné chápať ako súhrn všetkých predpokladov na výkon advokátskej činnosti, od základných formálnych podmienok pre možnosť vykonávať advokáciu, až po osobnostné predpoklady. Pri určení postupu na presadzovanie záujmov klienta musí advokát voľiť také formy a prostriedky, aby sa naplnili ciele a očakávania klienta, pričom prvoradá je vždy záujem klienta. (uznesenie Ústavného súdu SR z 19.11.2019 sp. zn. I.ÚS 454/2019)

72. Žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd sa nevysporiadal s nárokom tvoriacim predmet konania, nesprávne právne posúdil vec pri aplikovaní zákona a neaplikoval relevantné na vec sa vzťahujúce ustanovenia zákona, pričom prijaté závery súdu považoval za nepreskúmateľné. Namietal, že napadnuté rozhodnutie je popretím zmyslu a účelu odplatnosti právneho vzťahu advokáta a klienta podľa § 24 zákona o advokácii. Žalobca mal za to, že si v konaní splnil dôkaznú povinnosť k vlastným skutkovým tvrdeniam, a naopak, žalovaný jeho skutkové tvrdenia a použité procesnú obranu nepreukázal. Zdôraznil, že právo na odmenu podľa čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy o právnej pomoci vzniklo žalobcovi obstaraním záležitosti, ktorou je v súdnej veci zápis vecného bremena práva stavby vo vlastníctve žalovaného, ako oprávneného z vecného bremena, do katastra nehnuteľností a zápis oprávnenia z vecného bremena v prospech žalovaného (ľarcha) na LV č. XXXX k pozemkom v k.ú. W., parc. č. XXX, XXX/X. Na sporovú vec nemožno podľa názoru žalobcu aplikovať § 6 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., keď v konaní nebolo preukázané, že by žalobcovi patrila iba pomerná časť dohodnutej paušálnej

odmeny. Namietal, že súd neuviedol, z ktorých právnych noriem vyplýva nemožnosť odvodzovať výšku odmeny žalobcu zo Zmluvy o právnej pomoci a neuviedol, z ktorého ustanovenia vyplýva povinnosť zmluvne dohodnutú odmenu primerane znížiť, pričom toto tvrdenie je v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Zdôraznil, že zápisu vecného bremena dňa 04.11.2015 predchádzala rozsiahla činnosť a štúdium stavbotechnických dokumentov predkladaných žalovaným žalobcovi priebežne, resp. ktoré si žalobca musel zabezpečovať sám z príslušných archívov. Namietal, že súd rozhodol v rozpore so zisteným skutkovým stavom, keď v konaní bolo zistené, že klient (žalovaný) bol informovaný o postupe podľa zákona č. 182/1993 Z. z.. Tvrdil, že vykonané dokazovanie a skutkový stav uvádzaný súdom vylučuje možnosť, že dohodnutá odmena je v rozpore s dobrými mravmi, a to i s poukazom na obsah sms správy z dňa 02.04.2015 zaslanej od užívateľa F. S.. Namietal, že súd v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR rozhodoval o úprave dohodnutej výšky odmeny. Mal za to, že súd sa pri rozhodovaní neriadil zásadou hodnotenia dôkazov upravenou v § 191 ods. 1 CSP. Namietal postup súdu pri výklade zákona a prijatých záverov v otázke odbornej starostlivosti. Zdôraznil, že v Zmluve nebola dohodnutá tarifná odmena, ale paušálna odmena za úplné vybavenie vecí § 2 ods. 2 písm. b), § 5 písm. b) Vyhlášky. S poukazom na vykonanú činnosť žalobcu považoval za skutkovo vyvrátené tvrdenia, že vecné bremeno práva stavby vzniklo na základe zákona podľa § 23 zákona č. 183/1992 Zb. Predmetom právnej služby nebolo iba zosúladenie skutkového a právneho stavu zápisom vecného práva stavby v katastri. Namietal tiež, že súd sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcu uvádzanou počas konania. Záver súdu v bode 34. rozsudku, v zmysle ktorého by žalobcovi patrila odmena za 22 úkonov právnej služby v hodnote 65,43 eur za jeden úkon, považoval za rozporný s platným právom a nelogický.

73. Žalovaný v rámci svojej procesnej obrany v konaní namietal, že žalobca ako advokát nevykonal žiaden z dohodnutého rozsahu právnych služieb v zmysle čl. I bod. 1 Zmluvy, a súčasne klientom požadovaný výsledok nedosiahol, nakoľko k vysporiadaniu právnych vzťahov k predmetným pozemkom podľa požiadavky klienta a v Zmluve dohodnutým spôsobom v danom prípade nedošlo, došlo iba k zosúladeniu skutkového a právneho vzťahu zápisom v katastri nehnuteľností, t.j. len k zápisu vecného bremena - práva stavby podľa § 23 zákona č. 182/1993 Z. z., ktoré vzniklo zo zákona. Namietal, že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou, žalovaného nepoučil o tom, že vecné bremeno - právo stavby na pozemku mu patrí zo zákona č. 182/1993 Z. z.. Tvrdil, že žalobca využil neznalosť a dôveru, ktorú ako advokát u žalovaného požíval, predstierajúc iný právny stav a vykonanie iných právnych činností, než v skutočnosti pre žalovaného vykonal. Mal za to, že žalobcovi nevznikol nárok na dojednanú odmenu z dôvodu nesplnenia predmetu Zmluvy. Dojednanú odmenu zároveň považoval za neprimeranú, nezákonnú a v rozpore s poctivým obchodným stykom. Namietal porušenie ustanovení zákona o advokácii ako i neplatnosť samotnej Zmluvy.

74. Na základe vykonaného dokazovania bolo potrebné vyhodnotiť, či žalobcom tvrdené skutočnosti a produkované dôkazy preukazujú dôvodnosť ním uplatneného nároku na zaplatenie sumy 48.000 eur, a to zohľadniac procesnú obranu žalovaného, nakoľko v prípade opodstatnenosti námietok žalovaného, by bolo dôvodné žalobcovi uplatnený nárok nepriznať. Pre záver o tom, či žalobcovi vznikol nárok na odmenu v zmluvne dojednanej výške bolo potrebné okrem iného ustáliť, či zo strany žalobcu došlo k splneniu predmetu Zmluvy, a to v súvislosti s tvrdením žalovaného, že k vysporiadaniu právnych vzťahov k predmetným pozemkom podľa požiadavky klienta a v Zmluve dohodnutým spôsobom v danom prípade nedošlo, došlo iba k zosúladeniu skutkového a právneho vzťahu zápisom v katastri nehnuteľností, t.j. len k zápisu vecného bremena - práva stavby podľa § 23 zákona č. 182/1993 Z. z., ktoré vzniklo zo zákona. Zistené skutočnosti mal súd prvej inštancie posúdiť aj s ohľadom na § 18 ods. 2 až 5 zákona o advokácii, § 265 OBZ a § 2 Vyhlášky. Bolo teda potrebné ustáliť, či žalobca ako advokát pri poskytovaní právnych služieb žalovanému, konal s odbornou starostlivosťou a v súlade so zásadami poctivého obchodného styku, a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný dôveroval žalobcovi ako advokátovi a vyhľadal u neho na účel usporiadania právnych vzťahov k predmetným pozemkom právnu pomoc. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí síce vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, avšak argumentáciu sporových strán vo vzťahu k nároku na zaplatenie sumy 48.000 eur dostatočne neskúmal z hľadiska jej dôvodnosti. Žalobca dôvodne namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou uplatnenou počas konania.

75. Odvolací súd po opätovnom preskúmaní prejednávanej veci dospel na rozdiel od súdu prvej inštancie k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy, nakoľko žalobca preukázal dôvodnosť a oprávnenosť žalobou uplatneného nároku a naopak, argumentácia žalovaného použitá v

konaní sa preukázala ako nedôvodná a nepreukázaná. Žalobou uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie sumy 48.000 eur s príslušenstvom preto odvolací súd po opätovnom preskúmaní veci vyhodnotil ako dôvodný.

76. Žalobca v odvolaní namietal, že právo na odmenu podľa čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy mu vzniklo obstaraním záležitosti, ktorou je v súdnej veci zápis vecného bremena práva stavby vo vlastníctve žalovaného ako oprávneného z vecného bremena do katastra nehnuteľností a zápis oprávnenia z vecného bremena v prospech žalovaného. Tvrdil, že z jeho strany došlo k úplnému vybaveniu vecí, ktoré bolo predmetom obstarania, a teda mu prináleží právo na dohodnutú odmenu. Žalovaný naopak tvrdil, že žalobca klientom požadovaný výsledok nedosiahol. Odvolací súd sa zaoberal otázkou, či zo strany žalobcu došlo k usporiadaniu právnych vzťahov k pozemkom vo vlastníctve Hl. mesta SR Bratislavy, ktoré sa nachádzajú pod stavbou vo vlastníctve žalovaného (evid. na LV č. XXXX, k.ú. W.), a to pozemkov v k.ú. W. - parc. č. XXX, parc. č. XXX/X, zapísaných na LV č. XXXX v zmysle čl. I bod 1 Zmluvy. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie bolo zistené, že na LV č. XXXX, okres A. M., obec A. - V.Č.. W., k.ú.: W., je v časti A: Majetková podstata zapísaný ako vlastník stavby so súp. č. XXXX, na parc. č. XXX, druh stavby - J. A. zapísaná spol. INFORAMA, a.s. a v časti C: Ďarchy je zapísané vecné bremeno v zmysle § 23 zákona č 182/1993 Z. z. právo stavby na pozemku parc. č. XXX a XXX/X, D.-XXXXX/XX. Na LV č. XXXX, okres A. M., obec A. - m.č. W., k.ú.: W., je v časti A: Majetková podstata zapísaný ako vlastník pozemku na parc. č. XXX a XXX/X zapísané Hlavné mesto SR Bratislava a v časti C: Ďarchy pod por. č. 1 je zapísané vecné bremeno v zmysle § 23 zákona č 182/1993 Z. z. právo stavby na pozemku parc. č. XXX a XXX/X, D.-XXXXX/XX. Z uvedeného vyplýva, že vecné bremeno právo stavby bolo zapísané na LV oprávneného ako aj na LV povinného ako Ďarcha. Takýto zápis vecného bremena práva stavby do katastra nehnuteľností v prospech žalovaného je jedným z možných spôsobov usporiadania právnych vzťahov k pozemkom vo vlastníctve Hl. mesta SR Bratislavy v zmysle Zmluvy.

77. Žalobca ďalej namietal, že s poukazom na činnosť, ktorú vykonal, sú skutkovo vyvrátené tvrdenia, že vecné bremeno práva stavby vzniklo na základe zákona podľa § 23 zákona č. 183/1992 Zb.. Trval na tom, že predmetom právnej služby nebolo iba zosúladienie skutkového a právneho stavu zápisom vecného práva stavby v katastri. Žalovaný naopak tvrdil, že k vysporiadaniu právnych vzťahov k predmetným pozemkom podľa požiadavky klienta a v Zmluve dohodnutým spôsobom v danom prípade nedošlo, došlo iba k zosúladeniu skutkového a právneho vzťahu zápisom v katastri nehnuteľností, t.j. len k zápisu vecného bremena - práva stavby podľa § 23 zákona č. 182/1993 Z. z., ktoré vzniklo zo zákona. Odvolací súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti, že z výpovede žalovaného a e-mailovej komunikácie strán sporu vyplynulo, že dôvodom uzavretia predmetnej zmluvy bola práve skutočnosť, že vlastník pozemku si od žalovaného začal uplatňovať náhradu za ich užívanie v podobe bezdôvodného obohatenia, a práve táto skutočnosť bola dôvodom, pre ktorý žalovaný potreboval usporiadať vzťahy k týmto pozemkom a uzavrel so žalobcom predmetnú zmluvu. Odvolací súd zastáva názor, že napriek tomu, že samotné vecné bremeno - právo stavby na pozemku patrí žalovanému priamo zo zákona č. 182/1993 Z. z. (§ 23 ods. 5), o celkové usporiadanie právnych vzťahov sa zaslúžil práve žalobca svojou činnosťou. Zo skutočností tvrdným sporovými stranami, ako i z predložených dôkazov totiž vyplýva, že zápisu vecného bremena predchádzala činnosť žalobcu, v rámci ktorej si žalobca okrem iného musel naštudovať stavboteknické dokumenty, ktoré mu žalovaný predkladal priebežne, resp. ktoré si žalobca sám zabezpečoval z príslušných archívov. Žalobca pri svojej činnosti v zmysle Zmluvy a v záujme klienta využil svoje vedomosti, skúsenosti ako aj možnosti dané právnym poriadkom, a to v súlade s § 18 ods. 2 zákona o advokácii. Ako vyplýva i z Prehľadu právnej a inej činnosti žalobcu, ktorý tvorí prílohu podania žalobcu zo dňa 10.02.2020, žalobca zistil potrebu opravy chyby zápisu grafického znázornenia stavby vo vlastníctve žalovaného v katastrálnom operáte, zabezpečil na to geodetickú činnosť a vypracoval návrh na opravu chyby v katastrálnom operáte. Následne žalobca vypracoval Návrh na zápis vecného bremena. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti argumentáciu žalobcu, ktorý uviedol, že „Budova zdravotného strediska a sociálnych služieb (kód 12) zapísaná na LV č. XXXX nebola explicitne uvedená v zákone ani jeho dôvodovej správe ako iná budova, ktorej zo zákona vzniklo vecné bremeno právo stavby bytových domov (§ 23 ods. 2 zákona č. 183/1992 Zb.) a podľa zápisov na LV č. XXXX najskôr ani len nespĺňala definíčné znaky budovy, ktorá by mala charakter bytového domu podľa § 24 ods. 1 zákona č. 183/1992 Zb. Na LV č. XXXX a chronologických zápisoch jasne vyplýva, ako bola daná budova zapísaná, ako sa zmenil jej charakter a následne kód danej stavby v kontexte právnej činnosti žalobcu.“ V medziach odbornej starostlivosti tak využil žalobca svoje vedomosti a skúsenosti, aby posúdil možnosť aplikovať § 24 ods. 1 druhá veta zákona č. 183/1992 Zb. aj na dotknutú stavbu (pôvodne zapísaná ako zdravotnícke stredisko a sociálne služby, následne z činnosti žalobcu zapísaná

ako iná budova). Žalobca si pritom v rámci posudzovania právnej možnosti aplikácie daného ustanovenia zákona sám zabezpečil v archíve podklady, preskúmal ďalšie podklady predložené od klienta, preskúmal stavebné a kolaudačné rozhodnutia, ohlásenia zmien stavieb, všetky projektové dokumentácie, a zabezpečil i vypracovanie Znaleckého posudku č. 67/2015 zo dňa 11.6.2015, D.-XXXXXX/XX. Žalobca teda dôvodne namietal, že predmetom poskytnutej právnej služby nebolo iba zosúladenie skutkového a právneho stavu zápisom vecného bremena práva stavby v katastri. V tejto súvislosti je potrebné mať na zreteli, že štatutár žalovaného podpísal Návrh na zápis práva k nehnuteľnosti záznamom/Žiadosť o zmenu údajov v katastri zo dňa 20.07.2015, pričom nežiadal zníženie dohodnutej odmeny, ani preddavku v zmysle Zmluvy.

78. Na druhej strane, žalovaný v konaní nepreukázal, že by pred uzatvorením Zmluvy predložil žalobcovi potrebnú dokumentáciu, z ktorej by malo vyplývať, že je možné usporiadať vzťahy k pozemkom a stavbe len „jednoduchým právnym úkonom“, za ktorý žalovaný označil podanie žalobcu na kataster. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ešte pred uzavretím Zmluvy si Hlavné mesto SR Bratislava začalo od žalovaného uplatňovať nároky v podobe vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov a v danej veci navrhovalo aj rokovania (e-mail zo dňa 11.03.2015, ktorý zaslal V.. F. S. V.. Š.Y., ktorého súčasťou bolo aj preposlanie e-mailu s návrhom na stretnutie za účelom mimosúdneho riešenia sporu vedeného na OS BA II sp. zn. 7C/248/2014 o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré stretnutie bolo navrhnuté V.. V. S. z AK Schweighofer & Partners a adresované bolo Q.. H., zástupcovi Hlavného mesta SR Bratislava). Z uvedeného vyplýva, že žalobca mal v čase uzatvorenia Zmluvy vedomosť o nároku uplatňovanom Hlavným mestom SR Bratislava a o spore vedenom medzi žalovaným a Hlavným mestom SR Bratislava, ktoré skutočnosti podporujú záver, že z podkladov, ktoré mal žalobca k dispozícii vyplývalo, že môže ísť o časovo a právne zložitú vec. Žalovaný tak v konaní nepreukázal, že by žalobcovi predložil dokumentáciu a listiny, z ktorých by žalobca mohol jednoznačne vyvodiť záver, že na vyriešenie problému postačuje údajné jednoduché podanie na kataster.

79. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, podľa ktorého argumentáciu žalovaného o neplnení povinnosti informovať klienta zo strany žalobcu popiera skutočnosť, že Návrh na zápis práva k nehnuteľnosti záznamom podaný dňa 20.07.2015 na Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor, bol podpísaný predsedom predstavenstva žalovaného J.. V. S. (č. I. 33-34). Predseda predstavenstva žalovaného J.. V. S. podpísal i Žiadosť o zápis geometrického plánu č. 09/2015 podanú dňa 25.06.2015 na Okresný úrad Bratislava, katastrálny odbor.

80. Odvolací súd zastáva názor, že z obsahu čl. I bod 1 Zmluvy (Predmet zmluvy) nevyplýva povinnosť žalobcu ako advokáta vykonať všetky úkony právnej pomoci zmienené v tomto zmluvnom ustanovení, a vykonanie všetkých týchto úkonov nie je podmienkou na vyplatenie odmeny. Žalobca ako advokát je povinný poskytovať klientovi predovšetkým právne služby, ktoré budú smerovať k dosiahnutiu požadovaného výsledku, pričom je na zväžení advokáta, vychádzajúc z konkrétnej situácie a charakteru veci, ktoré úkony vykoná v záujme klienta za účelom dosiahnutia požadovaného výsledku. V prejednávanej veci takto chápaný rozsah poskytovania právnych služieb je zrejmý aj z konkrétnych úkonov, ktoré pre žalovaného žalobca počas trvania ich zmluvného vzťahu vykonal, pričom ako vyplýva aj z vykonaného dokazovania, nešlo výlučne len o jedno jednoduché podanie na kataster, ako tvrdil žalovaný. Žalobca po zrušení pôvodného rozhodnutia a vrátení veci súdu na ďalšie konanie v tomto smere doložil „Prehľad právnej a inej činnosti žalobcu“ (podanie zo dňa 10.02.2020), ktoré potvrdzuje, že žalobca vykonal viacero úkonov právnej pomoci, ktoré vyústili do podania návrhu na kataster a zápisu vecného bremena. Je potrebné zdôrazniť, že zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie nevyplýva, že by žalovaný v priebehu spolupráce so žalobcom, a ani pri preberaní faktúry, vzniesol akúkoľvek reklamáciu alebo námietku ohľadom poskytnutých služieb advokáta, t.j. žalovaný nenamietol, že by podanie advokáta považoval za nedostatočné alebo že by požadovaný výsledok nebol dosiahnutý. Odvolací súd potom dospel k záveru, že vzhľadom na činnosť žalobcu a služby, ktoré boli reálne poskytnuté žalobcom žalovanému, nebolo zistené, že by žalobca ako advokát pri výkone činnosti pre žalovaného, nepostupoval pri poskytovaní služieb s odbornou starostlivosťou.

81. Čo sa týka výšky dohodnutej odmeny, odvolací súd dáva do pozornosti, že v čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy bola dohodnutá paušálna odmena za úplné vybavenie veci vo výške 44.000 eur bez DPH. Odmena tak bola medzi advokátom a klientom dohodnutá v zmysle § 24 ods. 1 a 3 zákona o advokácii, § 2 ods. 2 písm. b), § 5 písm. b) Vyhlášky. Žalovaný podpísaním zmluvy, ktorej predmetom bolo poskytnutie právnej pomoci, vyjadril svoj súhlas s predmetom zmluvy, ako aj so spôsobom výpočtu odmeny, ktorej

výšku dokonca sám upravil a navrhol, čo nebolo medzi stranami sporné. Uvedené podporuje obsah sms-správy zo dňa 02.04.2015 zaslanej od užívateľa F.. S. z tel. č.: +XXXXXXXXXXXX, cit.: „Miloš podpísal som to. 3 veci som pozmenil (bez odkladu, 44.000, záloha 4.000). Vysvetlim, nebudeš škodovať...“. V konaní bolo pritom preukázané, že zo strany žalobcu došlo k úplnému vybaveniu danej veci. Žalobca potom dôvodne namietal nesprávnosť aplikácie ustanovenia § 6 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. súdom prvej inštancie, pretože v konaní nebolo preukázané, že žalobcovi by patrila iba pomerná časť dohodnutej paušálnej odmeny. Keďže zápisom vecného bremena v prospech žalovaného došlo k splneniu predmetu Zmluvy, žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť celú dohodnutú zmluvnú odmenu v čl. III ods. 1 písm. a) Zmluvy.

82. Odvolací súd sa nestotožnil s výhradami žalovaného vo vzťahu k zmluvným ustanoveniam ohľadne dojednania odmeny žalobcu za poskytnuté služby. Odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania (nedôvodnosť a nepreukázanie tvrdení žalovaného) ako i okolností prejednávanej veci, dohodnutú odmenu v čl. 3 bod 1 bod 1 Zmluvy nemožno považovať za neprímeranú, resp. v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, či dobrými mravmi. Z hľadiska obsahu a výkladu dojednania výšky odmeny v čl. 3 bod 1 Zmluvy odvolací súd nepovažuje ani za neurčité, nejasné, či nezrozumiteľné.

83. Odvolací súd dáva do pozornosti, že klient má možnosť zvoliť si advokáta podľa vlastného výberu, pričom konkurencia na trhu poskytovania právnych služieb je vzhľadom na počet advokátskych kancelárií pomerne intenzívna. Je v záujme klienta, aby pri voľbe právneho zástupcu prihliadol nielen na špecializáciu, ktorú právny zástupca deklaruje, ale aj na prístup advokáta, resp. koncipienta ku klientovi, na rýchlosť, akou je advokát schopný reagovať na požiadavky klienta a pod..

84. Po opätovnom posúdení žalobcom uplatňovaného nároku odvolací súd dospel k záveru, že po zrušení pôvodného rozhodnutia a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, žalobca preukázal dôvodnosť uplatneného nároku na zaplatenie sumy 48.000 eur, a žalovaný v tomto smere nepreukázal dôvodnosť svojej procesnej obrany a použitých námietok, keď v konaní nebolo preukázané, že by žalobca pri uskutočňovaní úkonov právnej služby pre žalovaného nepostupoval s odbornou starostlivosťou a zároveň nebolo preukázané, že by odmena uplatňovaná žalobcom v tomto konaní bola v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku v zmysle § 265 OBZ, pričom žalovaný nepreukázal ani tvrdené porušenie ustanovení zákona o advokácii žalobcom. Odvolací súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na vyplatenie zmluvne dohodnutej odmeny, preto napadnutý rozsudok v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 48.000 eur zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 48.000 eur.

85. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho, kto existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

86. Žalobca odvolaním napadol rozsudok i v časti, ktorou súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti nároku na zaplatenie 1.440 eur s príslušenstvom. Žalobca s poukazom na čl. III ods. 3 Zmluvy tvrdil, že takýto priamy náklad je žalovaný povinný uhradiť žalobcovi popri zmluvnej odmene, pretože nie je súčasťou odmeny.

87. Podľa čl. III. bod 1 Zmluvy sa klient a poskytovateľ dohodli na kombinovanej odmene za poskytnuté právne služby, a to nasledovne:

a) V prípade zápisu trvalého vecného bremena bez odplaty zápisom do katastra nehnuteľností alebo v prípade dojednania vecného bremena spočívajúceho v bezodplatnom užívaní pozemkov (*toto

kataster nezapisuje v tejto podobe zapisuje právo stavby na LV Inforama a na LV vlastníka vecného bremena práva stavby v prospech vlastníka stavby) pod stavbami klienta mimosúdnou dohodou alebo právoplatným súdnym rozhodnutím, poskytne klient popri dohodnutej odmene podľa písm. a) - c) tohto bodu tohto článku osobitnú odmenu vo výške 44.000 eur bez DPH.

b) Klient sa zaväzuje zaplatiť poskytovateľovi vopred jednorazový preddavok na odmenu vo výške 4.000 eur bez DPH na základe faktúry do 5 dní od podpisu tejto zmluvy. Preddavok bude použitý na nevyhnutné prvotné právne úkony a s tým spojené ďalšie úkony, ako je geodetické zameranie pozemku, geodetické zameranie stavby a vypracovanie geometrického plánu, znaleckého posudku a súvisiace úradné a správne poplatky.

c) V prípade iných právnych úkonov (zastupovanie v prebiehajúcim spore) sa odmena za právne služby dohodne (vo výške) za úkony z hodnoty veci. Poskytovateľ môže požiadať o zaplatenie preddavku vo výške dvoch úkonov právnej pomoci v súdnom konaní.

88. Podľa čl. III. bod 2 Zmluvy poskytovateľ predkladá vyúčtovanú odmenu za poskytnuté právne služby klientovi prostredníctvom faktúry. Súčasťou faktúry je špecifikácia vykonaných prác.

89. Podľa čl. III. bod 3 Zmluvy sa klient zaväzuje zaplatiť poskytovateľovi osobitne popri odmene dohodnutej podľa predchádzajúcich bodov tejto zmluvy náklady, ktoré nie sú zahrnuté v dohodnutej odmene, a to priame náklady poskytovateľa za správne, príp. súdne poplatky, na odmenu notára za overenie pravosti podpisov a osvedčenie pravosti kópií dokumentov, na vyhotovenie znaleckých posudkov a pod., účelne a preukázateľne vynaložené poskytovateľom pri poskytovaní právnych služieb podľa tejto zmluvy (ďalej len „priame náklady“). Klient sa zaväzuje tieto náklady nahradiť poskytovateľovi osobitne, popri dohodnutej odmene za právne služby, prípadne na tieto priame náklady poskytnúť preddavok v potrebnej výške.

90. Po opätovnom preskúmaní prejednávanej veci, s poukazom na citované znenie čl. III Zmluvy, zohľadniac právnu argumentáciu žalobcu i žalovaného, odvolací súd zistil, že v záujme spravodlivého usporiadania vzťahov medzi žalobcom a žalovaným je potrebné odkloniť sa od pôvodného právneho názoru vysloveného v zrušujúcom uznesení zo dňa 20.06.2019 ohľadne posúdenia dotknutých ustanovení Zmluvy vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 1.440 eur s príslušenstvom, keď žalovaný neuhradil faktúru č. 201528 splatnú dňa 14.01.2016 na sumu 1.440 eur, v ktorej žalobca žalovanému refakturoval uhradené peňažné prostriedky súvisiace s vyhotovením Znaleckého posudku č. 67/2015. Ustanovenie čl. III bod 1. písm. b) Zmluvy nemožno vykladať izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dojednaniami v čl. III (Odmena poskytovateľa a platobné podmienky). Zmluvné strany sa v čl. III bod 3. Zmluvy výslovne dohodli, že náklady na vyhotovenie znaleckého posudku budú hradené žalovaným osobite popri odmene dohodnutej podľa predchádzajúcich bodov Zmluvy. Náklad vo výške 1.440 eur za znalecký posudok tak nie je možné započítať do odmeny dohodnutej v bode 1 písm. a) článku III. Zmluvy. Náklady na vyhotovenie znaleckého posudku vo výške 1.440 eur, ktoré žalobca uhradil znalcovi za vypracovanie znaleckého posudku, ako nevyhnutného podkladu pre vykonanie zápisu vecného bremena, podľa názoru odvolacieho súdu patria medzi tzv. priame náklady, ktoré nie je možné zahrnúť do odmeny advokáta, a na ich preplatenie má žalobca nárok. Odvolací súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že žalobcovi vznikol i nárok na zaplatenie sumy 1.440 eur, preto napadnutý rozsudok i v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy 1.440 eur zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1.440 eur.

91. Keďže žalovaný je so splnením peňažného záväzku v omeškaní, žalobcovi vzniklo právo požadovať úrok z omeškania. Odvolací súd pri uložení povinnosti žalovanému platiť úrok z omeškania ohľadom výšky úroku z omeškania vychádzal z ustanovenia § 369 ods. 1 a 2 OBZ a Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. a priznal žalobcovi voči žalovanému právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,05 % ročne z priznanej istiny. Pokiaľ ide o dobu omeškania, priznal žalobcovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po splatnosti faktúr vystavených žalobcom žalovanému.

92. Ústavný súd SR, III. ÚS 46/2013: Pre odvolací súd nevyplýva z § 226 OSP jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Teda odvolací súd svoj skorší záväzný právny názor môže (napríklad aj pod vplyvom záväzného právneho názoru ústavného súdu vysloveného v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) zmeniť. Potvrzuje to aj súdna judikatúra, podľa ktorej odvolací súd nepostupuje v rozpore s procesnými predpismi, ak svoj predchádzajúci vo veci vyslovený právny názor zmení a potvrdí také rozhodnutie súdu

prvého stupňa, ktorým tento jeho skorší právny názor nerešpektoval (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. októbra 2007 vo veci sp. zn. 28 Cdo 3342/2007). Obdobne Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku z 3. mája 2007 vo veci sp. zn. 22 Cdo 1349/2006 uviedol, že aj keď zmena skoršieho, pre súd prvého stupňa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, je v zásade nežiaduca, nemožno ju považovať za nepatričnú, predovšetkým s ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom... Opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť okrem iného ovplyvnenie praxe nižších súdov judikatúrou najvyššieho súdu alebo ústavného súdu.

93. Odvolací súd priznal žalobcovi aj uplatnený nárok na zaplatenie sumy 40 eur predstavujúci výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 369c ods. 1 OBZ v spojení s § 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z..

94. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011 sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

95. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 24Cb/308/2015-406 zo dňa 22.06.2020 v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 48.000 eur spolu s 9,05 %-ným ročným úrokom z omeškania od 12.11.2015 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.440 eur spolu s 9,05 %-ným ročným úrokom z omeškania od 15.01.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi i paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

96. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

97. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

98. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

99. O trovách konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

100. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

101. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).